

Matei Visniec

Istoria comunismului

povestită pentru bolnavii mintal

LiterNet

Redactor : Anca Şerban aserban@litenet.ro

Editor format .pdf Acrobat Reader & coperta : Anca Şerban aserban@litenet.ro

Ilustrații: © 2003 Matei Vişniec (prelucrări ale unor fotografii din spectacolul montat la Hollywood, în Statele Unite, la *The Open Fist Theater Company*, aprilie 2000, în regia lui Florin Fătulescu și din spectacolul montat la *Teatrul Eugen Ionescu* din Chişinău, Moldova, stagiunea 2000/2001, în regia lui Charles Lee)

Text : © 2003 Matei Vişniec

Toate drepturile de publicare, montare, lectură publică, etc. a acestui text sunt rezervate. Nici o montare, adaptare, etc. nu va fi autorizată fără semnarea unui contract prealabil, conform legii drepturilor de autor existentă în România. Cei interesați sunt invitați să contacteze autorul la adresa : Matei Vişniec - 10, rue Watteau, 75013 Paris FRANȚA Tel./Fax. 33 (0).1 47 07 31 89

© 2003 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader

Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format, în condițiile în care nu i se aduce nici o modificare și nu se realizează profit în urma difuzării. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN : 973-8475-16-3

Editura LiterNet

<http://editura.litenet.ro>

office@litenet.ro

Matei Vișniec

Istoria comunismului
povestită pentru bolnavii mintal

piesă dedicată lui Daniil Harms și tuturor scriitorilor morți în temnițele puterii

CUVÂNT ÎNAINTE

Cu sprânceana sa dreaptă ridicată straniu ca un semn de întrebare neterminat, scriitorul Yuri Petrovski (Jeremy Lawrence) – căruia Stalin i-a acordat personal o medalie pentru realizările sale culturale – devine profesor și oaspete de onoare al Spitalului Central pentru Boli Mintale din Moscova în anul 1953.

Misiunea sa: să vindece totul de la schizofrenie la depresie. Cum? Prin explicarea minunatei istorii comuniste sovietice pacienților.

Regizorul Florin Fătulescu gestionează cu pricepere absurdul în montarea sa, care este totodată premiera mondială a piesei lui Matei Vișniec "Istoria comunismului povestită pentru bolnavii mintal". Pacienții, îmbrăcați într-un soi de amestec de haine zdrențuite și pijamale, se adună laolaltă cuprinși de frenezia nebuniei și ridică în slăvi comunismul. Sunt supravegheați de directorul instituției, Grigori; de o asistentă nimfomană, Katia; și de asistenta robustă a directorului, Stepanida, care se îmbată cu vodcă și trimite rapoarte la Moscova.

Grigori propovăduiește că "anumite boli mintale pot fi vindecate cu ajutorul istoriei fascinante a comunismului". Drept urmare Yuri simplifică desfășurarea evenimentelor, spunând că oamenii au dorit "să construiască o țară în care nimeni nu va vâri pe nimeni în căcat."

Matei Vișniec împreună cu regizorul Florin Fătulescu

În acest fel Vișniec spune esențialul despre contradicțiile și cruzimile din spatele Cortinei de Fier, de la Lenin la Stalin. Prin intermediul amintirilor care îl bântuie și a viziunilor lui Yuri, se conturează imagini alarmante. Un fotograf își amintește că cel mai mare serviciu făcut lui Stalin a fost să scoată din fotografiile oficiale "tovarășii" căzuți în dizgrație și, uneori, să adauge alții noi, în grațiile lui Stalin în acel moment. Conceptul de istorie este denaturat – deoarece realitatea avea mai puțină importanță atâta timp cât Stalin era servit.

Sub mâna sigură a regizorului Fătulescu, atmosfera de absurditate tragică marchează fiecare clipă a piesei ce se desfășoară în decorul extrem de simplu creat de Jan Sytnik. Bârne de lemn susțin draperii ce au fost cândva albe, ghidând ochiul spectatorului către un portret gigantic al lui Stalin atârând pe un perete. Un altar grosolan pentru un semi-zeu dominator care în curând va cădea.

(Jana J. Monji, *Los Angeles Times*)

Personaje:

Iuri Petrovski (scriitor)
Grigori Dekanozov (directorul spitalului)
Stepan Rozanov (director adjunct)
Katia Ezova (asistentă medicală)
alți membri ai corpului medical

"Bolnavii":

Timofei (debil mediu)
Bolnavul 1 (Piotr)
Bolnavul 2 (Ivan)
Bolnavul 3 (Sașa)
Bolnavul 4 (Emilian)
Bolnavul 5 (Boris)
Bolnavul 6 (Slivisnki)
Bolnavul 7 (Salomon)

Nebunul care mizează pe Stalin
Crupierul
Femeia tânără
Femeia bătrână
Femeia 3
Femeia 4
Femeia 5
Profesorul
Un bolnav care l-a cunoscut pe Stalin
Un al doilea bolnav care l-a cunoscut pe Stalin
Străinul
Ivan M. Gamarovski
alți bolnavi
Stalin

Acțiunea are loc la Spitalul Central de Boli Mintale de la Moscova, în 1953, cu câteva zile înainte de moartea lui Stalin.

SCENA 1

Corul bolnavilor mintal, dirijat de Katia Ezova, cântă în fața Directorului și a lui Iuri Petrovski. Unii bolnavi sunt în cămașă de forță. Timofei iese din rând, face câțiva pași în față și se adresează spectatorilor.

Timofei : Corul de cameră al Spitalului Central de Boli Mintale de la Moscova va cânta cântecul "Cântecul partizanilor". Dirijor, tovarășa Katia Ezova. Trăiască tovarășul Stalin.

Katia Ezova agită un diapazon, murmură o frază muzicală, dă tonul și corul începe să cânte. Timofei, care s-a întors printre coriști, își șterge o lacrimă. Un alt bolnav începe să plângă în timp ce cântă, dar cămașa de forță îl împiedică să-și șteargă lacrimile. Cântecul, dramatic și răscolitor, se termină. Timofei șterge lacrimile mai multor bolnavi în cămașă de forță. Katia Ezova se înclină în fața Directorului și a lui Iuri Petrovski. Tăcere lungă. Întuneric.

SCENA 2

Iuri Petrovski în biroul directorului Grigori Dekanozov.

Directorul : Dumneavoastră înțelegeți, dragă Iuri Petrovski, că astăzi nimeni, nimeni nu trebuie să rămână în afara luminii artei și literaturii. Concepția noastră științifică despre societate spune că omul se află în centrul atenției partidului. Noua noastră concepție umanistă, așa cum am fost învățați de Marele Lenin și de Marele Stalin, spune că socialismul nu este posibil fără transformarea omului. Iar arta, literatura, toate acestea au un rol imens în transformarea

omului... Din această cauză mi-am pus eu întrebarea: și bolnavii mintal? Nu sunt și ei oameni? Nu trebuie să fie transformați și ei? N-ar trebui să beneficieze și ei de binefacerile artei, ale literaturii? În măsura posibilului, bineînțeles... Eu unul cred că bolnavii mintal ai societății noastre socialiste nu au nimic de-a face cu bolnavii mintal ai țărilor capitaliste și imperialiste. La noi, noi nu ne abandonăm bolnavii mintal... Noi credem fără preget că ei pot fi vindecați. Oamenii noștri de știință lucrează zi și noapte pentru a găsi noi tratamente pentru vindecarea bolilor mintale... Iar arta, literatura, au, poate, un cuvânt de spus în această bătălie...

SCENA 3

Grigori Dekanozov îl prezintă pe Iuri Petrovski corpului medical al spitalului. Tot personalul este aliniat ca la armată iar Grigori Dekanozov se mișcă ca și cum ar efectua o trecere în revistă.

Directorul :

Dragi colegi. Vi-l prezint pe tovarășul Iuri Petrovski pe care Uniunea Scriitorilor ni l-a trimis ca să ne ajute. Tovarășul Iuri Petrovski este un tânăr scriitor care a scris nuvele în linia marelui nostru scriitor Maxim Gorki. Tovarășul Iuri Petrovski a scris povestiri și nuvele despre construcția socialismului și a primit pentru prețioasele sale nuvele și minunatele sale povestiri Marele Premiu de Stat acordat de către Marele Tovarăș Stalin în persoană. Țin foarte mult, aici, să mulțumesc Uniunii Scriitorilor că ni l-a trimis pe tovarășul Iuri Petrovski. Pentru că chiar de un scriitor ca Iuri Petrovski noi aveam nevoie, căci el știe să povestească ca nimeni altul lucrurile simple, lucrurile care țin de viață...

Se întoarce spre Iuri Petrovski.

Tovarășe Iuri Petrovski, va trebui să ne scrieți povestiri scurte pentru a povesti prin povestiri scurte pentru bolnavii noștri mintal istoria comunismului. Căci pentru asta sunteți aici, pentru asta v-a trimis la noi Uniunea Scriitorilor. Noi considerăm că bolnavii mintal au și ei dreptul și datoria să cunoască istoria comunismului și a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Singura problemă este că istoria comunismului și istoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie trebuie povestite la nivelul pacienților noștri... Iată de ce noi toți, echipa medicală de la Spitalul Central de Boli Mintale, precum și bolnavii care se vindecă în instituția noastră, vă cerem, dragă Iuri Petrovski, să vă utilizați talentul pentru a ne povesti în cuvinte simple istoria comunismului și a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Utilizați-vă talentul pentru ca bolnavii noștri mintal să poată avea acces, și ei, la lumina mișcării muncitorești. Utilizați-vă talentul și patriotismul pentru ca bolnavii mintal să se poată hrăni, și ei, cu speranța pe care Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a adus-o tuturor muncitorilor din toate țările.

Sunt sigur, dragă tovarășe Iuri Petrovski, că veți reuși să găsiți cuvintele potrivite care să meargă până-n inima bolnavilor noștri mintal. Ședințele noastre de inițiere în frumusețea artei, a literaturii, vor avea loc de două ori pe săptămână. Toți bolnavii mintal ai instituției noastre, că e vorba de debilii mintal lejeri, mijlocii sau profunzi, de schizofrenici, de autiști, de depresivi sau de nevrotici, toți vor fi invitați să vă asculte, de două ori pe săptămână. Toți, cu excepția, poate, a bolnavilor din secția de înaltă securitate, pentru care vom imagina o altă soluție, adică vom organiza, poate, ședințe speciale la ei.

SCENA 4

Gregori Dekonozov îi arată lui Iuri Petrovski camera care i-a fost rezervată. Katia Ezova aşteaptă, respectuoasă, în prag.

Directorul : Iată, Iuri Petrovski, camera dumneavoastră. Aveți aici tot ce vă trebuie. V-am pregătit camera cu cea mai frumoasă vedere spre grădină, căci noi știm că scriitorii iubesc natura. Dumneavoastră aveți nevoie să vedeți arbori, să vedeți cerul, să vedeți păsările care cântă în arbori...

Noi știm, dragă Iuri Petrovski, cum e plămădit sufletul scriitorului, noi știm tot. Fiți binevenit în această cameră, la noi. Prețioasa noastră asistentă medicală Katia Ezova o să vă aducă în fiecare dimineață micul dejun în cameră. La prânz și seara puteți să mâncați cu noi, în marea sală de mese... Pentru că noi, dragă Iuri Petrovski, noi, medicii corpului medical, noi mâncăm cu bolnavii noștri... În sfârșit, cu cei care se pot deplasa fără probleme până la sala de mese. Și credeți-mă că sunt mândru să vă pot spune, dragă tovarășe, că 60 la sută dintre bolnavii noștri mintal pot să se deplaseze și chiar se deplasează, de două ori pe zi, la prânz și seara, până la marea sală de mese, ca să mănânce în tovărășia medicilor care-i îngrijesc.

Dumneavoastră, însă, Iuri Petrovski, faceți cum credeți că e mai bine, pentru că noi știm că scriitorul este uneori prins de mrejele inspirației, și atunci el nu iese, nu mănâncă, nu vede pe nimeni, nu mai aude nimic... că scie... ha-ha... E mister mare scrisul, știm.

Iuri : Tovarășe director Grigori Dekanozov, eu țin foarte mult să fiu în contact direct cu pacienții dumneavoastră. Aș vrea să vizitez saloanele. Aș vrea să vorbesc, eventual, cu unii bolnavi. E posibil?

De undeva, dintr-un salon îndepărtat, se aud niște strigăte care devin din ce în ce mai bestiale. Directorul își accelerează discursul pentru a putea pleca apoi în direcția respectivă.

Directorul : Tovarășe Iuri Petrovski, nu numai că aveți dreptul să o faceți, dar chiar vă rugăm să o faceți. Sunteți aici la dumneavoastră acasă, deci e normal să vă cunoașteți casa. Katia Ezova, care se va ocupa de dumneavoastră, o să vă arate tot... saloanele, sălile de tratament, băile, grădina, tot, tot, tot... Și de fiecare dată când vreți să vorbiți cu un bolnav, cereți Katiei să vă dea fișa bolnavului. Ne-am înțeles? Spor la treabă, Iuri Petrovski. Și imediat ce terminați primul capitol noi și organizăm prima ședință. Sunt convins, tovarășe, că repovestirea adecvată a istoriei comunismului poate vindeca anumite deficiențe mintale... La revedere, tovarășe. Trăiască Marele Stalin!

Directorul pleacă grăbit în direcția strigătelor care au devenit insuportabil de bestiale. Katia, care a rămas în pragul ușii, privește oarecum jenată în jos.

SCENA 5

Noaptea, în cameră la Iuri Petrovski. Acesta doarme chircit sub o pătură. Katia Ezva intră ca și cum zidurile ar fi transparente. Scena este luminată de un lampadar aflat în grădină. Katia Ezova se apropie de patul unde doarme Iuri Petrovski și rămâne mult timp nemișcată, în picioare. Iuri Petrovski tresare, se așează speriat în capul oaselor, privește în jur, o descoperă pe Katia.

Katia : Pssst...
Iuri : Ce-i?
Katia : Sunt eu, Katia...
Iuri : Și ce faceți aici?
Katia : Pssst...
Iuri : Da' cum ați intrat?
Katia : Pssst...
Iuri : Tovarășă Katia, ce-i asta?
Katia : Mă gândeam că poate vreți un ceai...
Iuri : Nu vreau.
Katia : Un ceai cu un pic de rom?
Iuri : Nu, nu.
Katia : Sau numai puțin rom?
Iuri : Nu, nu vreau nimic.
Katia : Iuri Petrovski, trebuie să vă întreb ceva...
Iuri : Ce?

Katia : L-ați văzut cu adevărat... de aproape?

Iuri : Cum?!

Katia : Știți, pentru mine e foarte important...

Iuri : Ce?

Katia : Pssst... Știți, sunt unii care mint... care zic doar că l-au văzut, că l-au întâlnit... Așa oameni, să-ți vină să verși, nu alta... Cum îndrăznesc ei să spună că l-au întâlnit când de fapt nu l-au întâlnit niciodată?

Iuri : Pe cine?

Katia : Pe Stalin... Spuneți-mi, Iuri Petrovski, dumneavoastră l-ați întâlnit cu adevărat? Tovarășul Director a spus că tovarășul Stalin în persoană v-a înmânat Premiul... Este adevărat? A fost chiar Stalin? Chiar el în persoană, el a fost cel care vi l-a dat?

Iuri : Da...

Katia : Când, când, când a fost asta?

Iuri : Păi... de mult... Era... A fost înainte de război.

Katia : Și l-ați văzut de aproape?

Iuri : Da... Da' ce rost au toate întrebările astea?

Katia : Pentru că... pentru că aş vrea să știu dacă... dacă e înalt...

Iuri : Nu e chiar... așa de... înalt...

Katia : E mai... înalt... decât... dumneavoastră?

Iuri : Nu, nu prea... nu cred.

Katia : Păi... doar l-ați văzut de aproape, de foarte aproape... Cum adică "nu prea"?

Iuri : Păi... cum să vă spun... nu eram singur, eram cu alți tineri tovarăși scriitori colegi reuniți pentru un congres... Și el a trecut și a dat mâna cu noi...

Katia : A dat mâna cu dumneavoastră!

Iuri : Da...

Katia apucă mâna lui Iuri și o strânge la piept.

Katia : *(aproape plângând)* Oh, Iuri Petrovski, ce fericită sunt că sunteți aici... Știți, eu n-am întâlnit niciodată pe nimeni care să-l fi cunoscut cu adevărat pe Stalin.

Iuri : Katia Ezova... linișțiți-vă... Nu l-am cunoscut niciodată personal... l-am strâns mâna, asta-i tot...

Katia : Și ochii... Cum îi avea, ochii?

Iuri : Ochii?

Katia : Ochii, ochii... Cum v-a privit? V-a privit drept în ochi?

Iuri : Nu, nu cred...

Katia : Cum așa? Nu vă mai amintiți? Cum puteți să nu vă mai amintiți?

Iuri își smulge mâna din mâinile Katiei.

Iuri : Tovarășă Katia Ezova, de ce-mi puneți toate aceste întrebări?

Katia își suflă nasul. După acest gest, atitudinea ei este total schimbată.

- Katia : Ştiți, Iuri Petrovski, și eu scriu.
- Iuri : Și ce scrieți, Katia?
- Katia : Scriu poeme.
- Iuri : Foarte bine.
- Katia : Dar nu le-am arătat niciodată la nimeni, Iuri Petrovski.
- Iuri : Bine faceți, Katia.
- Katia : Dar simt că trebuie să vi le arăt dumneavoastră, Iuri Petrovski.
- Iuri : Mai târziu, Katia.
- Katia : Nu, Iuri Petrovski. Trebuie să vă arăt poemele mele acum.
- Iuri : Acum, la ora trei dimineața?
- Katia : Măcar unul singur, Iuri Petrovski.
- Iuri : Bine, Katia, dați-i drumul.
- Katia : Am să vi-l recit, Iuri Petrovski.
- Iuri : Prefer să-l citesc eu personal.
- Katia : Nu, Iuri Petrovski. Nu. Poemele mele sunt toate aici... în capul meu... De fapt, eu nu le scriu niciodată pe hârtie, le păstrez toate aici... aici...
- Iuri : Și câte poeme aveți... aici?
- Katia : Mii și mii de poeme, Iuri Petrovski... Mii...
- Iuri : Bine, Katia. Alegeți unul și recitați-mi-l.

Katia intră într-un fel de transă.

Katia : Stalin, tu ești lumina noastră, da
În noaptea fără de sfârșit
Stalin tu ne alinți gândirea
Amant al revoluției ce ești...

Stalin, trăind prin tine noi avem un sens
Stalin, tu ești etern prin noi
N-aveam nimic și totu-ți datorăm
Rămâi al nostru, pur, cu noi...

Transfigurată, Katia începe să plângă. Iuri îi ia mâinile și o mângâie.

Iuri : E bine, Katia, e bine... gata... Linișteți-vă...

Katia se smulge din mâinile lui Iuri, îl privește o clipă ca un animal hăituit, după care începe să se dezbrace în viteză.

Iuri : Katia Ezova, încetați! Tovarășă Katia Ezova, ce faceți? Ce faceți?

Katia : Pssst... Îl simțiți? A venit... E aici... E cu noi...

Pe jumătate dezbrăcată, Katia sare pe Iuri, îl îmbrățișează plângând, îi sărută de mai multe ori mâna dreaptă.

Iuri : Cine? Cine, Katia?

Katia : Strângeți-mă, Iuri Petrovski... Strângeți-mă tare, strângeți-mă...

Iuri : Katia, eu sunt însurat...

Katia : Strângeți-mă, Iuri Petrovski... Strângeți-mă tare, strângeți-mă...

SCENA 6

Iuri Petrovski, în camera sa, citește un text ca o repetiție generală pentru ședințele cu bolnavii mintal.

Iuri : Deschideți larg gura. Spuneți *u*. Respirați. Umpleți-vă plămâni cu aer. Mai tare. Și mai tare. Aer mult în plămâni, mult, mult, mult...

Spuneți *utopie*.

Încă o dată. *Utopie*. Concentrați-vă bine, este un cuvânt care are o curbă crescătoare... Este ca un cal care se cabrează... *Utopie*... Auziți cum urcă sunetele? Urcă și se risipesc în aer. Totul începe în gura voastră și apoi se termină în neant... *Utooopiiiiiee...*

Foarte bine.

Deci, ce este o utopie?

Utopia este atunci când ești vârat în căcat și vrei să ieși. Dar înainte de a ieși din căcat trebuie să te gândești. Și dacă te gândești bine îți dai seama că nu ești tu singurul vârat în căcat și care dorește să iasă. Deci, pe măsură ce te gândești, îți dai seama că n-ai cum să ieși din căcat de unul singur. Ieșirea din căcat nu se poate face decât împreună cu ceilalți, tu și tovarășii care sunt vârați împreună cu tine în căcat.

Iuri Petrovski destupă o sticlă de rom, varsă câteva picături într-o ceașcă de ceai, trage o gură de rom direct din sticlă și bea după aceea din ceai.

SCENA 7

Iuri Petrovski face o demonstrație în fața Directorului Grigori Dekanozov, a Katiei și a celorlalți membri ai corpului medical. Directorul este singurul care stă pe un scaun.

Iuri : Deschideți larg gura. Spuneți *u*. Respirați. Umpleți-vă plămâni cu aer. Mai tare. Și mai tare. Aer mult în plămâni, mult, mult, mult...

Spuneți *utopie*.

Încă o dată. *Utopie*. Concentrați-vă bine, este un cuvânt care are o curbă crescătoare... Este ca un cal care se cabrează... *Utopie*... Auziți cum urcă sunetele? Urcă și se risipesc în aer. Totul începe în gura voastră și apoi se termină în neant... *Utooopiiiiiee...*

Foarte bine.

Deci, ce este o utopie?

Utopia este atunci când ești vârat în căcat și vrei să ieși. Dar înainte de a ieși din căcat trebuie să te gândești. Și dacă te gândești bine îți dai seama că nu ești tu singurul vârat în căcat și care dorește să iasă. Deci, pe măsură ce te gândești, îți dai seama că n-ai cum să ieși din căcat de unul singur. Ieșirea din căcat nu se poate face decât împreună cu ceilalți, tu și tovarășii care sunt vârați împreună cu tine în căcat.

Întreaga asistență rămâne de gheață. Iuri Petrovski continuă.

Iuri : Dar cei care te-au vârat în căcat nu vor ca tu să ieși din căcat. Ei nu te lasă să ieși din căcat, nici pe tine, nici pe tovarășii care sunt vârați împreună cu tine în căcat. Pentru că ei, cei care te-au vârat în căcat, sunt puternici, căci sunt uniți.

Iată de ce, pentru a ieși din căcat, tu și tovarășii tăi, trebuie să fiți și voi uniți. Este gândul pe care l-a avut într-o bună zi tovarășul Lenin, în 1915, pe când se afla departe de țară la Zurich, care este un oraș în Elveția care este o țară care n-a fost niciodată vârată în căcat. Tovarăși, a spus tovarășul Lenin, pentru a ieși din căcat nu este suficient să vrei să ieși din căcat, trebuie să fii unit.

Așa vorbi tovarășul Lenin într-o zi, în 1915, la Zurich, unde era refugiat împreună cu alți tovarăși ca să se gândească. Și imediat toți cei care erau vârați în căcat în Rusia au spus da, tovarășul Lenin are dreptate. Și s-au unit, și și-au dat mâna și au făcut un efort... uraaaa! și au ieșit din căcat.

Tăcere de gheață. Dintr-o dată, Grigori Dekanozov se ridică, se apropie de Iuri Petrovski și-l îmbrățișează. Ușurată, asistența aplaudă. Grigori Dekanozov își șterge o lacrimă.

Directorul : Bravo, tovarășe Iuri Petrovski. Bravo. Țasta-i clenciul. Așa trebuie să le vorbiți. Este bine, Iuri Petrovski. Dumneavoastră știți să scrieți de-a dreptul cu inima și să atingeți și adevărul în același timp. Sunteți un mare scriitor, Iuri Petrovski. Ați înțeles tot, Iuri Petrovski. Bolnavii noștri vor putea, grație dumneavoastră, să înțeleagă în sfârșit esența însăși a Marii noastre Revoluții Socialiste din Octombrie. Continuați, Iuri Petrovski. Continuați. Săptămâna viitoare o

să facem o primă şedinţă cu ceva bolnavi. Bolnavii noştri mintal au nevoie de dumneavoastră, Iuri Petrovski. Căci nu numai medicina este cea care-i poate vindeca. Nu, şi gândirea Marelui nostru Tovarăş Stalin poate să-i vindece pe bolnavi. Şi a fost vina noastră că, până acum, n-am încercat să utilizăm gândirea marxistă, gândirea leninistă şi gândirea Marelui nostru Tovarăş Stalin ca terapie împotriva autismului, a schizofreniei şi a debilităţii. Forţa gândirii comuniste trebuie să penetreze peste tot, peste tot, inclusiv în creierul bolnavilor noştri. Căci gândirea poate vindeca gândirea! Şi când gândirea se adresează gândirii, se produc minuni. Trebuie doar să găsim cuvintele potrivite, tonul potrivit, emoţionalitatea potrivită... Iar dumneavoastră, Iuri Petrovski, aţi găsit cheia. Cu această cheie vom descuria uşa închisă din mintea bolnavilor noştri, pentru ca cuvintele lui Lenin, ale lui Stalin să poată străluci şi acolo... Mulţumesc, tovarăşe Iuri Petrovski. În numele întregului nostru corp medical şi în numele tuturor bolnavilor noştri, mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.

SCENA 8

Iuri Petrovski în faţa mai multor debili mintal lejeri. Katia îi supraveghează ca o dirigintă.

Iuri : Deschideţi larg gura...

Nebunii se privesc între ei, pufnesc în râs şi deschid gura.

Iuri : Spuneţi u...

Bolnavii : *Uuuuu... Uuuuu...*
Iuri : Respirați...
Bolnavii : *Uuuuu...*
Iuri : Umpleți-vă plămâni cu aer... Mai tare... Și mai tare...
Bolnavii : Pfuuuu...
Iuri : Aer mult în plămâni, mult, mult, mult...
Bolnavii : Pfiiii...
Iuri : Spuneți *utopie*.
Bolnavul 1 : Nu trageți, tovarăși!
Katia : Tacă-ți fleanca, Piotr.
Iuri : Încă o dată... *Utopie*.
Bolnavii : *Uuuuu...*
Bolnavul 1 : Nu trageți, tovarăși!
Katia : Gura, Piotr.
Iuri : Concentrați-vă bine, este un cuvânt care are o curbă crescătoare... Este ca un cal care se cabrează... *Utopieeee...*
Bolnavul 2 : Calul se pișă de sus. Și noi de ce...
Katia : Taci din gură, Ivan.
Iuri : Auziți cum urcă sunetele? Urcă și îmbrățișează cerul...

Mai mulți bolnavi își fac cruce.

Katia : Continuați, Iuri Petrovski.
Iuri : Totul începe în cerul gurii voastre și se termină pe bolta cerească înstelată... *Utoopiiieeee...*

Bolnavii : *Utopiiiee... Utopiiiee...*
Iuri : Foarte bine.
Bolnavii : *(în delir) Utopiiiee... Utopiiiee...*
Katia : Stop! Continuați, Iuri Petrovski.
Iuri : Deci, ce este o utopie?
Bolnavii : *(în cor) Utopie! Utopie! Utopie!*
Bolnavul 2 : Și eu vreau să mă piș de sus! Și eu vreau...
Katia : Gura, Ivan. Continuați, Iuri Petrovski.
Iuri : Utopia este atunci când ești vârat în căcat și vrei să ieși.

Tăcere glacială. Bolnavii afișează figuri consternate.

Iuri : Dar înainte de a ieși din căcat trebuie să te gândești.
Bolnavul 2 : *(în șoaptă către vecinul său, Bolnavul 3)* Asta vrea să zică c-o să ne putem pișa ca omu' din picioarelele?
Bolnavul 3 : Pssst!
Iuri : Și dacă te gândești bine îți dai seama că nu ești tu singurul vârat în căcat și care dorește să iasă. Deci, pe măsură ce te gândești, îți dai seama că n-ai cum să ieși din căcat de unul singur. Ieșirea din căcat nu se poate face decât împreună cu ceilalți, tu și tovarășii care sunt vârați împreună cu tine în căcat.
Bolnavul 3 : Iuri Petrovski, pot să vă pun o întrebare?
Iuri : Da.
Bolnavul 3 : De ce face mașina asta tot timpul clic, clac, pluf?
Katia : Încetează, Sașa.

- Bolnavul 1 :** Mama dumneavoastră este încă în avion, Iuri Petrovski?
Iuri : Mama mea e moartă, Piotr.
Katia : Continuați, Iuri Petrovski.
Iuri : Deci, cu cât te gândești mai mult cu atât îți dai seama mai bine că din căcat nu poți ieși de unul singur, ci împreună cu tovarășii care sunt vârați împreună cu tine în căcat.

Tăcere consternată în sânul asistenței.

Dar cei care te-au vârat în căcat nu vor ca tu să ieși din căcat. Ei nu te lasă să ieși din căcat, nici pe tine, nici pe tovarășii care sunt vârați împreună cu tine în căcat. Pentru că ei, cei care te-au vârat în căcat, sunt puternici, căci sunt uniți.

Bolnavii se dezlănțuie.

- Bolnavii**
- Uuuu...
 - Iuri Petrovski, o întrebare...
 - Și omul, ca și calul, are dreptul să se pișe din picioare...
 - Clic, clac, pluf!
 - Faceți jocurile, ladies and gentlemen.
 - Ribbentrop–Molotov! Ribbentrop–Molotov!
 - Nu, nu, nu... Nu, nu, nu... Nu-i adevărat... Nu, nu, nu...
 - Este sau nu este încă în viață Henri Barbusse?
 - Utopiiieeee... Utopiiieeee...
 - Trageți, tovarășii! Trageți!
 - Avionul e bun, n-are nici pe dracu'.

- Katia :** Linişte! Linişte tovarăşi! Continuaţi, Iuri Petrovski.
- Iuri :** Iată de ce, pentru a ieşi din căcat, tu şi tovarăşii tăi, trebuie să fiţi şi voi uniţi. Este gândul pe care l-a avut într-o bună zi tovarăşul Lenin...
- Bolnavul 3 :** Cine? (*Începe să plângă în pragul unei crize de isterie*) Cine? Clic, clac, pluf?
- Katia :** Te rog să te abţii, Saşa.
- Iuri :** Aşa s-a gândit tovarăşul Lenin într-o zi, în 1915, pe când se afla departe de ţară la Zurich, care este un oraş în Elveţia...
- Bolnavul 4 :** A, nu, nu, nu, nu... Nu-i în Elveţia!
- Iuri :** ...care este o ţară care n-a fost niciodată vârată în căcat. Tovarăşi, a spus tovarăşul Lenin...

- Bolnavul 4 :** A, nu, nu, nu, nu... Nu-i în Elveția!
- Iuri :** ...pentru a ieși din căcat nu este suficient să vrei să ieși din căcat, trebuie să fii unit. Așa vorbi tovarășul Lenin într-o zi, în 1915, la Zurich, unde era refugiat...
- Bolnavul 1 :** *(ridicându-se brusc)* Trăiască Marele Lenin!
- Iuri :** ...împreună cu alți tovarăși ca să se gândească. Și imediat toți cei care erau vârați în căcat în Rusia au spus da, tovarășul Lenin are dreptate. Și s-au unit...
- Bolnavul 1 :** Trăiască Marele Lenin!
- Ceilalți bolnavi :** Trăiască Marele Lenin!
- Bolnavul 2 :** Lenin n-a spus niciodată că nu trebuie să te piși de sus.
- Katia :** Toată lumea închide pliscul! Ascultați-l pe tovarășul Iuri Petrovski.
- Iuri :** Și s-au unit și și-au dat mâna și au făcut un efort... uraaaa! și au ieșit din căcat. Și oamenii care trăiau din băgarea altor oameni în căcat au fost fie împușcați fie băgați în lagăre. Și atunci Stalin, marele tovarăș de luptă al lui Lenin, a spus: tovarăși, lupta nu s-a terminat, acum trebuie să construim o țară în care nimeni, niciodată să nu mai poată vâri pe nimeni în căcat. Și Stalin a mai spus: tovarăși, eu cunosc o metodă științifică de construire a acestei țări în care nimeni, niciodată, să nu mai poată băga pe nimeni în căcat.
- Bolnavul 2 :** A, nu, nu, nu... Nu-i în Elveția...
- Bolnavul 3 :** *(plângând)* Katia Ezova, Katia Ezova, nu e bine, Katia Ezova...
- Katia :** Liniștește-te, Sașa.
- Iuri :** Și toți oamenii care tocmai ieșiseră din căcat au început să construiască această nouă țară în care nimeni nu mai putea niciodată să vâre pe nimeni în căcat.

Bolnavii ascultă ca hipnotizați.

Și atunci Stalin a văzut că unii dintre cei care începuseră să construiască împreună cu el țara în care nimeni nu mai putea niciodată să vâre pe nimeni în căcat nu doreau să meargă până la capăt. Și atunci Stalin a spus: nu e bine, nu e bine ce se întâmplă căci cei care nu vor să meargă până la capăt ne vor încetini. Nu se poate construi țara în care nimeni niciodată nu mai poate vâri pe nimeni în căcat cu oameni care nu vor să meargă până la capăt. Trebuie să terminăm cu oamenii care nu vor să meargă până la capăt.

Tăcere lungă. Nimeni nu reacționează.

Și atunci, un tovarăș apropiat de luptă de-al lui Stalin, tovarășul Djerjinski, al cărui prenume este Felix, și pe care îl vom numi Felix pentru că e mai ușor decât Djerjinski, Felix deci i-a spus lui Stalin: tovarășe Stalin, eu cunosc o metodă științifică pentru identificarea, printre cei care vor să meargă până la capăt, pe cei care nu vor să meargă până la capăt.

Bolnavii ascultă din ce în ce mai consternați, dar în același timp fețele lor sunt învăluite de un fel de căldură.

Pentru că problema era că cei care nu voiau să meargă până la capăt nu voiau să recunoască cu toată sinceritatea că nu voiau să meargă până la capăt. Și de aceea Felix a trebuit să aplice metoda științifică pentru identificarea, printre cei care voiau cu adevărat să meargă până la capăt, a celor care nu voiau de fapt, în fundul sufletului lor, să meargă până la capăt. Și cei care nu voiau să meargă până la capăt au fost trimiși în lagăre.

Și într-o zi se trezi în lagăr și un tovarăș apropiat de luptă de-al lui Stalin și de-al lui Felix. Și cei care erau în lagăr pentru că nu voiau să meargă până la capăt l-au întrebat: dar de ce te afli tu aici cu noi, cu noi care nu vrem să mergem până la capăt, tu care vrei să mergi până la capăt? Și tovarășul apropiat de luptă de-al lui Stalin și de-al lui Felix a răspuns: sunt aici pentru că eu doar credeam că voiam să merg până la capăt, dar tovarășul meu apropiat de luptă Felix mi-a demonstrat, cu metoda sa științifică, că în realitate și fără să-mi dau seama eu nu voiam să merg până la capăt.

Și acest tovarăș apropiat de luptă de-al lui Felix și de-al lui Stalin a cerut să fie împușcat. Căci, i-a spus el lui Felix, cei care nu-și dau seama că nu vor să meargă până la capăt sunt mai periculoși decât cei care știu foarte bine că nu vor să meargă până la capăt. Dar Felix i-a spus: așteaptă, te vom împușca mai târziu, când vei doi din nou din toată inima să mergi până la capăt, căci atunci vei fi mult mai periculos.

Tăcere grea. Bolnavii sunt cuprinși de o emoție extrem de puternică, iar simptomele sunt neliniștitoare pentru Katia.

Bolnavul 1 : *(pentru sine însuși)* Să fi murit deja? Să fi murit oare deja?

Katia : Ne oprim aici, tovarășe Iuri Petrovski. Pentru astăzi am muncit destul... Haideți, tovarăși, este ora plimbării în grădină.

SCENA 9

O încăpere la subsol. O fereastră prevăzută cu gratii situată foarte sus în raport cu podeaua, imediat sub tavan. Fereastra dă spre stradă la nivelul trotuarului, astfel încât nu pot fi văzute decât picioarele trecătorilor.

Șapte sau opt bolnavi (putem crede că sunt debili lejeri) stau așezați turcește pe jos, în semi-cerc, orientați spre fereastră. În dreptul lor se află o rogojină care servește de "covor verde" pentru jocul pe care îl practică. Ei mizează sume mici de bani, dar regizorul poate imagina și alte "valori" acceptabile de Crupier: bucăți de săpun, papuci, vechi decorații, cataramă, inele, etc.

Un dispozitiv inventat de "jucători", funcționând pe bază de sfori și scripeți, pune în mișcare o perdea neagră care ba acoperă, ba descoperă fereastra, ca și cum aceasta ar fi un ecran magic.

În momentul în care începe această secvență fereastra este descoperită iar bolnavii așteaptă nemișcați să se întâmple ceva. Pe rogojină sunt puse câteva monezi sau câteva "valori" de joc.

După un minut de așteptare o femeie bătrână (o "babuška") traversează cadrul ferestrei dintre stânga spre dreapta. Bineînțeles, după picioare și după cum se mișcă perechea de picioare ne dăm seama că este o "babuška".

"Jucătorii" reacționează zgomotos. Exclamații, manifestări de mare emoție, etc. Unul din "bolnavi", care își asumă misiunea crupierului, înarmat cu o lopățică de bătut muște, împinge banii spre doi dintre jucători. Crupierul trage apoi de sfoară astfel încât perdeaua neagră acoperă fereastra.

Crupierul : Ladies and gentlemen, faceți jocurile...

Participanții scot monezi, sau alte "valori" și le dau Crupierului care le instalează pe "covorul verde". Impresia că jocul este foarte rodât.

Bolnavul 1 : (*dând bani Crupierului*) Persoană de sex slab, dreapta.

Bolnavul 2 : Iar te păcălești. Sexul slab nu vine niciodată dinspre dreapta.

Bolnavul 1 : Lasă-mă-n pace!

Bolnavul 2 : (*dând bani Crupierului*) Zece copeici sex tare stânga.

Bolnavul 3 și Bolnavul 4 : Pffff...

Crupierul : Haide, haide, faceți jocurile!

Bolnavul 3 : Animal! Animal! Animal!

Crupierul : Cât, Sașa? Cât, dracu' să te ia, cât?

Bolnavul 3 : O copeică.

Crupierul : Haide, Emilian, joacă...

Bolnavul 4 : Cuplu de sex tare sex slab... dreapta... Trei copeici!

Bolnavul 1 : A, nu, e prea mult, trei, e prea mult, n-are dreptul.

Crupierul : Mucles, Piotr. (*Către Bolnavul 4*) E prea mult, n-ai dreptul. Două copeici. Haide, haide, următorul, faceți jocurile, ladies and gentlemen...

Bolnavul 5 : Sex slab stânga!

Bolnavul 3 : De două ori stânga la sex slab, nu se poate.

Crupierul : Mucles! Haide, haide, faceți jocurile, ladies and gentlemen.

Bolnavul 5 : Atunci nimic. Nimic se poate?

Bolnavul 6 : Bicicletă! Bicicletă! Bicicletă!

- Crupierul :** Bine, bine... Cât?
- Bolnavul 6 :** Bicicletă! Bicicletă! Bicicletă!
- Crupierul :** Cât, mă, cât?
- Bolnavul 6 :** Bicicletă Racheta... Bicicletă Racheta... Bicicletă Racheta...
- Crupierul :** O copeică? Două?
- Bolnavul 4 :** Haide, haide, faceți jocurile... că nu poate să fie-n Elveția, Elveția exclus.
- Crupierul :** Eu zic, bă, "faceți jocurile". Pricepi? Eu zic "faceți jocurile"! Nu mai zi "faceți jocurile" că-ți sparg dinții!
- Bolnavul 4 :** Hai, că oricum nu poate să fie-n Elveția. Elveția, exclus. (*Către Bolnavul 6*) O copeică, e bine? Hai, Salomon... Ciripește.
- Bolnavul 7 :** Câine.
- Bolnavul 2 :** Iar te păcălești. Unde ai văzut tu vreodată câine să treacă pe aici?
- Bolnavul 7 :** Câine, stânga. O copeică.
- Bolnavul 3 și Bolnavul 5 :** Pfff...
- Bolnavul 4 :** Și-ncă dinspre stânga! Auzi, stânga! Da' ce, bă, crezi că-i în Elveția? Elveția, exclus.
- Nebunul care mizează pe Stalin :** Iosif Visarionovici stânga!
- Crupierul :** Tacă-ți fleanca! Tu nu ești în joc. Rien ne va plus!
- Nebunul care mizează pe Stalin :** Da' am bani! Iosif Visarionovici stânga! Am dreptul.
- Crupierul :** (*îl pocnește în cap cu lopățica de bătut muște*) Ia-ți mă tălpășița, fir-ai al dracului! ți-am spus că nu ești în joc. Rien ne va plus.
- Crupierul trage de sfoară și perdeaua se dă la o parte. Toți privesc spre fereastră. Tensiune.*
- Bolnavul 3 :** (*începe să sughită*) Ce bou!

Ceilalți : Pssst!

Un om pe bicicletă trece dinspre stânga spre dreapta. Bolnavul 6 începe să râdă în hohote, se sufocă, horcăie, își reia râsul. Crupierul îi împinge toți banii cu lopățica de bătut muște.

Crupierul : Haide, haide, ladies and gentlemen, faceți jocurile...

SCENA 10

Iuri Petrovski scrie în camera sa. Noaptea târziu. Lovituri ușoare în ușa. Iuri Petrovski întoarce capul. Timofei intră.

Timofei : Lucrați, să trăiți, tovarășe Iuri Petrovski?

Iuri : Da...

Timofei : Tovarășe Iuri Petrovski, dați-mi voie să mă prezint, să trăiți. Eu sunt, să trăiți, Timofei. Eu sunt atins de o debilitate medie. Eu sunt, să trăiți, un debil mediu. Dați-mi voie să intru, tovarășe Iuri Petrovski.

Iuri : Timofei, tu trebuia să fii la tine în salon la ora asta, nu crezi?
Timofei : Tovarăşe Iuri Petrovski, dibilii lejeri și debilii medii, să trăiți, pot să-și părăsească saloanele. Debilii lejeri și debilii medii n-au făcut niciodată nici un rău. Iar eu, să trăiți, nu pot să dorm noaptea, Iuri Petrovski. Pot să intru, să trăiți?
Iuri : Intră.

Timofei intră, închide ușa în urma sa și ia poziția de drepti.

Timofei : Iuri Petrovski, mă prezint: Timofei, debil mediu. Am venit ca să vă aduc, să trăiți, salutul bolnavilor din salonul debililor medii. Tovarășii mei m-au trimis, să trăiți, ca să vă invităm la noi, în mijlocul nostru, tovarăşe Iuri Petrovski. Noi știm că dumneavoastră ați citit la lejeri minunatele dumneavoastră povestiri despre Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Și de aceea tovarășii mei m-au trimis la dumneavoastră, să trăiți, ca să vă rugăm să veniți și în mijlocul nostru, tovarăşe Iuri Petrovski. Nu ne lăsați, tovarăşe Iuri Petrovski. *(Cu lacrimi în ochi)* Veniți și în mijlocul nostru...

Iuri : Dar e deja prevăzut, Timofei, s-au prevăzut lecturi la voi.

Timofei : Tovarăşe Iuri Petrovski, nu ne abandonați, să trăiți. Debilii medii și-au pus toată speranța în dumneavoastră. Că noi vă așteptăm, zău... Nu ne abandonați...

Iuri : Dar n-a fost o clipă vorba să vă...

Timofei : *(din ce în ce mai excitat, tremurând)* Știți, Iuri Petrovski, în spitalul acesta debilii medii sunt cei care suferă cel mai mult, să trăiți. Toate avantajele sunt pentru debilii lejeri și debilii profunzi. Iar noi, debilii medii, nu avem nici măcar dreptul să ne pișăm din poziția în picioare. De aceea, să trăiți, tovarășii mei m-au trimis la dumneavoastră, ca să vă rugăm să binevoiți să veniți și la noi, în mijlocul nostru... Că noi știm că scriitorii sunt trimiși peste tot, în mijlocul muncitorilor,

în mijlocul țăranilor, în mijlocul soldaților, pe șantiere, peste tot, peste tot, peste tot, numai la debili medii nu, să trăiți. (*Prăbușit de disperare*) De ce, de ce, de ce, Iuri Petrovski?

Iuri : Timofei, îți promit că voi veni și la voi.

Timofei : Nimeni, niciodată, niciodată, niciodată n-a venit la noi, în mijlocul nostru...

Iuri : Timofei, în numele Uniunii Scriitorilor îți promit că voi veni și la voi, în mijlocul vostru. Și acum întoarce-te în salon la tine și culcă-te.

Timofei : Dar când? Când? Noi vă așteptăm deja de patru ani. Când, să trăiți?

Iuri : Cum de patru ani, Timofei? Că eu nu sunt aici decât de o săptămână...

Timofei : Vă așteptăm de patru ani! (*Excitat, furios, face doi pași amenințători spre Iuri care se dă înapoi*) De patru ani! O, nu vă fie frică, tovarășe Iuri Petrovski... Eu nu sunt periculos... Noi, cei medii, nu suntem de loc periculoși. Ba mai mult decât atât, noi asigurăm disciplina în timpul nopții, în secțiunea debili... (*Schimbare de ton*) Mai am un lucru să vă spun, Iuri Petrovski... noi... cum să zic... noi cei medii... am dori să vă facem un mic cadou... avem un mic cadou pentru dumneavoastră... Fiți bun și primiți-l, să trăiți...

Iuri : Bine, îl primesc.

Timofei : Iată... (*Scoate de sub cămașă un mic pachet de mărimea unei cărți și i-l întinde lui Iuri*) E pentru dumneavoastră... Și noapte bună, Iuri Petrovski. Și dacă vreodată aveți nevoie de ceva, să știți că la noi nimeni nu doarme noaptea. Spor la lucru, Iuri Petrovski. Să trăiți!

Iuri : Noapte bună...

Timofei iese. Iuri Petrovski desface hârtia în care este învelit obiectul. Scoate o carte. Citește ce scrie pe copertă.

SCENA 11

Iuri Petrovski scrie în camera sa, noaptea târziu. Intră Katia, la fel de fantomatic ca și ultima dată.

Katia : Iuri Petrovski...

Iuri : Da...

Katia : Lucrați?

Iuri : N-am nevoie de nimic, Katia.

Katia : Iuri Petrovski...

Iuri : Sunt în plin lucru, Katia. Doar vedeți bine că lucrez...

Katia : *(aproape plângând)* Iuri Petrovski, citiți-mi o singură pagină... Una singură...

Iuri : Da' nu e posibil așa ceva, Katia Ezova! Lăsați-mă să lucrez.

Katia : Vă las, Iuri Petrovski. Dar citiți-mi o singură pagină.

Iuri : Poftim, citiți-o singură.

Katia : Iuri Petrovski, eu am nevoie să vă aud vocea... Numai dumneavoastră știți să citiți așa cum trebuie. Numai vocea dumneavoastră reușește să... și citească în profunzime... în... Vocea dumneavoastră, Iuri Petrovski este ca o... așa... Iuri Petrovski, dumneavoastră sunteți... Iuri Petrovski, eu nu știu să vorbesc, dar dumneavoastră sunteți... Oh, mama dumneavoastră trebuie că este mândră de dumneavoastră, Iuri Petrovski... *(Smiorcăindu-se)* Dumneavoastră aveți talent, Iuri Petrovski, dumneavoastră sunteți singurul om pe care l-am întâlnit vreodată care are talent... Dumneavoastră sunteți un adevărat poet, Iuri Petrovski...

Iuri : Nu, nu sunt eu poet...

Katia : Ba da, sunteți, sunteți așa... ca Ilia Ehrenburg.

- Iuri : Katia...
- Katia : Da...
- Iuri : Veniți să vă așezați aici. De cât timp lucrați în spitalul acesta?
- Katia : De zece ani, Iuri Petrovski.
- Iuri : De zece ani... Bine, Katia, spuneți-mi ce vreți să vă citesc?
- Katia : *(ca un copil bătut în care renaște speranța)* Vreau capitolul despre Stalin după moartea lui Lenin...
- Iuri : Bine... Hai să-i dăm drumul... Dar după aceea plecați și mă lăsați să lucrez, ne-am înțeles?
- Katia : *(sufându-și nasul)* Da.
- Iuri : *(citind)* Între timp, țara în care nimeni nu mai putea să vâre pe nimeni în căcat se construia după planurile Marelui Stalin. Pentru ca nimeni să nu mai poată vâri pe nimeni în căcat țara are nevoie de electricitate, spuse Lenin. Și Lenin apucă să le arate oamenilor ce trebuia făcut pentru producerea de electricitate și apoi muri. Și fu îngropat în Piața Roșie. Și multă lume se puse pe plâns. Și Stalin luă atunci cuvântul și spuse: tovarăși, înainte de a muri, Marele Lenin m-a chemat la el și mi-a spus "dragă tovarășe Stalin, am să-ți arăt calea pe care trebuie să meargă oamenii pentru construirea țării în care nimeni nu mai poate vâri pe nimeni în căcat". Și iată, tovarăși, a mai spus Stalin, Marele Lenin mi-a dat planurile. Și iată, a mai spus Marele Stalin arătând planurile pe care le avea în mâna dreaptă și le agita în sus, iată planurile, le avem, sunt în mână la mine, să nu mai pierdem o clipă, la muncă, tovarăși!
- Țara avea nevoie de mult ciment și Stalin le arată muncitorilor ce trebuia făcut ca să fabrice mult ciment.
- Țara avea nevoie de mult cărbune și Stalin le arată muncitorilor ce trebuia făcut ca să producă mult cărbune. Țara avea nevoie de mult oțel, și Stalin le arată muncitorilor ce trebuia făcut ca să producă mult oțel. Țara avea nevoie de cărți adevărate despre cum se putea produce mult

ciment, mult cărbune și mult oțel, și Stalin le arată scriitorilor cum trebuiau să scrie cărți adevărate despre cum se putea produce mult ciment, mult cărbune și mult oțel. Și scriitorul Iuri Petrovski scria și el cărți dar nu apuca să le termine căci Katia Ezova nu-l lăsa liniștit să lucreze căci în fiecare noapte Katia Ezova venea în camera lui Iuri Petrovski și...

Katia : *(cu obraji în flăcări)* Nu...

Iuri : ...și cerea să i se citească câte un capitol și în felul acesta Iuri Petrovski, în loc să scrie...

Katia : *(emoționată la culme)* Nu, Iuri Petrovski... asta nu e scris acolo... Dumneavoastră inventați, Iuri Petrovski...

Iuri : ...în loc să scrie el trebuia să-i citească Katiei Ezova capitolele preferate ale Katiei Ezova...

Katia : Iuri Petrovski, nu, nu-i adevărat... la arătați-mi pagina asta... Iuri Petrovski... Dumneavoastră glumiți... Dumneavoastră glumiți cu mine...

Katia se repede la Iuri, îl culcă pe jos și se așează călare pe el.

Iuri : *(simulând în continuare lectura)* Și uite așa Iuri Petrovski n-a fost capabil să termine cartea adevărată pe care Stalin i-a cerut s-o scrie...

Katia : *(smulgând pagina din mâna lui Iuri Petrovski)* Minciună gogonată... Iuri Petrovski... Minciună gogonată... *(Excitată la culme, începe să-l sărute)* Strângeți-mă, Iuri Petrovski... Strângeți-mă... *(Începe să sughită)* Strângeți-mă... Strângeți-mă...

Katia stinge lampa. Cei doi fac dragoste în întuneric.

Katia : *(cu vocea total transformată)* Iuri Petrovski...

Pauză. Respirațiile sacadate ale cuplului.

Iuri : Da...

Katia : Încercați să vă amintiți, Iuri Petrovski...

Pauză. Gâfâituri, icnete, etc.

Iuri : Ce?

Katia : Este foarte important pentru mine...

Mișcările Katiei, care se află în continuare călare pe Iuri Petrovski, se accelerează.

Iuri : Ceee?

Katia : Ochii, cum îi avea?

Iuri : Nu m-am uitat eu în ochii lui...

Katia : Nu, nu-i adevărat... N-o să-mi spuneți mie că... Iar mințiți... Doar i-ați strâns mâna... Trebuie că l-ați privit... Poate că l-ați privit chiar drept în ochi... Trebuie să vă amintiți, Iuri... Cum erau ochii lui?

Mișcările se accelerează luând o notă isterică, actul sexual care se produce în întuneric amintește mai degrabă de o ședință de tortură.

Iuri : Să zicem că avea... o privire fixă...

Katia : Fixă?

Iuri : Fixă...

Katia : Și vocea lui?

Iuri : Păi nu mi-a spus nimic, Katia...

- Katia : Nimic? Nici măcar un singur cuvânt?
- Iuri : Bine, să zicem că... adică ne-a spus ce ne-a spus la toți, nu numai mie... A spus... "Partidul are nevoie de voi, tovarăși tineri..."
- Katia : *(care se apropie de orgasm)* Asta-i tot? Tot?
- Iuri : *(furios că nu se poate concentra pe actul fizic)* Da, da, da, da...
- Katia : *(șipând ca și cum și-ar trăi orgasmul)* Nu, nu, nu-i adevărat! Nu-i adevărat!
- Iuri : *(ca și cum s-ar teme că își ratează ejacularea din cauza conversației)* Katia! Mai taci o dată din gură, ce dracu'...

SCENA 12

Unul din pereții încăperii devine aproape total transparent. De cealaltă parte apare, ca și cum ar ieși din cețuri, corul bolnavilor mintal.

Corul începe să murmure un vechi cântec de dragoste, un cântec pur, profund, adevărat. Cântecul crește, atinge apogeul, redevine murmur, se stinge. Totul nu durează mai mult de un minut și jumătate.

Pe ultimele murmure se stinge și imaginea corului. Nebunii au cântat rămânând total imobili, cu privirile fixe. Peretele redevine opac, dar persistă bănuiala că cei doi au fost, poate, pândiți prin găuri secrete de nebuni în timp ce făceau dragoste.

SCENA 13

În întuneric, Iuri și Katia vorbesc în șoaptă.

Katia : Iuri...

Iuri : Da...

Katia : Ție nu ți-e frică?

Iuri : Frică de ce?

Katia : De întuneric...

Iuri : Nu.

Katia : Mie, Iuri, îmi este frică pentru tine.

Iuri : Îți este frică pentru mine?

Katia : Da, Iuri, îmi este frică pentru tine.

Iuri : Să nu-ți fie frică pentru mine, Katia.

Katia : Îmi este frică pentru tine ca și cum aș fi mama ta.

Iuri : Mamei nu i-a fost niciodată frică pentru mine.

Katia : Ba da. Dar tu n-ai avut cum să știi.

Iuri : În orice caz, mama e moartă.

Katia : Asta înseamnă că nu mai ai pe nimeni în lume căruia să-i fie frică pentru tine.

Iuri : Nu, nu cred să existe cineva pe pământ căruia să-i fie frică pentru mine.

Katia : E trist atunci, Iuri.

Iuri : Nu prea cred că-i chiar așa de trist.

Katia : Dar ție nu ți-a fost niciodată frică de tine însuși, Iuri?

Iuri : De mine însumi? Cum adică?
Katia : Când scrii, nu ți-e frică că uneori... cuvintele s-ar putea îndepărta prea tare... și...
Iuri : Katia, ce îndrugi tu acolo?
Katia : Mi-e frică pentru tine, Iuri.
Iuri : Ți-e frică pentru mine? De ce?
Katia : Mi-e frică de nebuni, Iuri.
Iuri : Dar eu nu sunt nebun, Katia.
Katia : Mâine o să citim la nebunii periculoși. Mă tem de nebunii periculoși, Iuri.
Iuri : Dacă te temi, de ce lucrezi atunci de zece ani printre nebuni?
Katia : Nu asta am vrut să spun, Iuri. Nu era de loc vorba despre asta...

Tăcere lungă.

Katia : Iuri...
Iuri : Da?
Katia : Ce ți-a dat Timofei când a venit la tine?
Iuri : Mi-a dat o carte de Henri Barbusse.

Un moment de tăcere.

Katia : Iuri...
Iuri : Da?
Katia : Cine e Henri Barbusse?
Iuri : Un tovarăș scriitor comunist frate cu noi francez.

Un moment de tăcere.

Katia : Iuri...

Iuri : Da?

Katia : Nimic.

Un moment de tăcere.

Katia : Iuri...

Iuri : Da?

Katia : Pot să-ți recit un poem despre broscuțe?

Iuri : Dă-i drumu'...

Katia : Am scris 30 de poeme despre broscuțe.

Iuri : Bine, Katia. Alege unul și recită-mi-l.

Katia : O broscuță uite-așa chiar în ochi ea mă privea
Îmi văzuse mie-n ochi uite-așa o lacrimă
Și mi-a zis broscuța rea, mi-a tot zis, ah Katia,
N-ai vrea tu să-mi împrumuți, dacă tot îți este rău
Lacrime din ochiul tău? Uite-așa să văd și eu
Universul ăsta mult ce din lacrimă văzut
Parcă este o oglindă care tocmai a căzut?
Măi, broscuță, măi broscuță, stai acolo între sâni
O s-ajungă până mâine de la gene pîn' la tine
Lacrime și Katia, Katia sau lacrima...

Tăcere lungă.

- Katia :** Ți-a plăcut, Iuri?
- Iuri :** Katia, Katia... Frumoasă mai ești tu Katia...
- Katia :** Iuri, mai spune încă o dată...
- Iuri :** Katia, Katia... Frumoasă mai ești tu Katia...
- Katia :** Nu, spune ce v-a spus Stalin când v-a strâns mîna.
- Iuri :** Cum?
- Katia :** Spune "Partidul are nevoie de voi, tovarăși tineri..." Spune încă o dată, vreau să aud cu vocea ta...

SCENA 14

Iuri citește în fața mai multor nebuni care poartă toți cămașă de forță. Unii dintre ei au și căușe la gură. Grupul de nebuni este încadrat de Katia și de doi supraveghetori voinici care observă fiecare mișcare a "pacienților".

- Iuri :** De îndată ce țara avea nevoie de ceva, oamenii veneau și-l întrebau pe Stalin ce trebuia făcut ca să fie fabricat cutare sau cutare lucru. Și iată că într-o zi, muncitorul Alexei care lucra la oțeluri, muncitorul Vladimir care lucra la cărbune și muncitorul Vasili care lucra la ciment au venit la Stalin și i-au zis: tovarășe Stalin, a intervenit o problemă în construirea țării în care nimeni nu mai vîră niciodată pe nimeni în căcat. Problema este că noi lucrăm toată ziua, luni, marți, miercuri, joi, vineri, sâmbătă și de asemenea duminica când este ziua de muncă patriotică. Și noi suntem foarte fericiți că construim țara în care nimeni nu mai vîră niciodată

pe nimeni în căcat. Numai că, iată, seara, când terminăm ziua de muncă precum și orele suplimentare, și ne ducem să cumpărăm pâine, țăranul Mihail, țăranul Ivan și țăranul Dimitri nu vor să ne vândă pâine.

Atunci, Marele Tovarăș Stalin a aruncat o privire pe planurile primite de la Marele Tovarăș Lenin și a zis: țara are nevoie de mult mai mult grâu, vom face kolhozuri. Și s-a dus la țăranul Mihail, la țăranul Ivan și la țăranul Dimitri și le-a spus: bucurați-vă bunii mei Mihail, Ivan și Dimitri, căci vom face kolhozuri și toată lumea va avea pâine suficientă în țara în care nimeni nu mai poate vârî niciodată pe nimeni în căcat.

Și țăranul Mihail a spus: da, dragă tovarășe Stalin, înțeleg de ce va trebui să-mi dau la kolhoz bucata de pământ, precum și calul, vaca, porcul și oile, și de ce va trebui apoi să lucrez la kolhoz, și sunt fericit să o fac căci o fac pentru construirea țării în care nimeni nu mai poate vâri niciodată pe nimeni în căcat.

Și țăranul Ivan a spus: eu, dragă tovarășe Stalin, nu înțeleg de ce va trebui să-mi dau la kolhoz bucata de pământ, precum și calul, vaca, porcul și oile, și apoi să lucrez la kolhoz, dar sunt fericit să o fac căci am încredere în tine, tovarășe Stalin, căci numai tu poți să ne înveți cum trebuie construită țara în care nimeni nu mai poate vâri niciodată pe nimeni în căcat.

Și țăranul Dimitri a spus: eu, dragă tovarășe Stalin, nu înțeleg de ce va trebui să-mi dau la kolhoz bucata de pământ pe care am moștenit-o de la tata, precum și calul, vaca, porcul și oile care sunt animalele mele, crescute de mine, și nu înțeleg nici de ce ar trebui apoi să lucrez mai degrabă la kolhoz decât la mine. Și pentru că nu înțeleg, dragă tovarășe Stalin, nu mă duc la kolhoz.

"Bolnavii", care au dat semne de excitare din ce în ce mai puternice, reacționează mârâind și mugind, ca o turmă de animale. Unii se zbat și se aruncă pe jos.

Katia : E bine, Iuri Petrovski, eu zic să ne oprim aici. Pentru astăzi este bine.

Iuri : Dacă sunt întrebări... Pot să răspund la întrebări...

Katia desface călușul de la gura mai multor "bolnavi".

Katia : Sunt întrebări? Tovarăşul nostru Iuri Petrovski este gata să răspundă la întrebări.

"Bolnavii" nu fac decât să-l privească fix pe Iuri Petrovski, dar cu o aviditate stranie, ca şi cum acesta ar fi o apariţie de neimaginat.

SCENA 15

Iuri scrie, în camera sa, noaptea târziu. Lovituri uşoare la uşă. Intră Stepan Rozanov.

Stepan Rozanov : Iuri Petrovski...

Iuri : Da?

Stepan Rozanov : Lucraţi, nu-i aşa?

Iuri : Da...

Stepan Rozanov : *(intră şi închide uşa în spatele său)* Bună seara, Iuri Petrovski. Iertaţi-mă de deranj. Ştiam că lucraţi. Eu sunt Stepan Rozanov, directorul adjunct.

Iuri : Bună seara.

Stepan Rozanov : Tot ce vreau să vă spun este că eu consider magnific ceea ce faceţi, Iuri Petrovski.

Iuri : Fac tot ce pot...

Stepan Rozanov : Pot să mă aşez un minut?

Iuri : Vă rog, Stepan Rozanov.

Stepan Rozanov se aşează şi scoate cu un gest de iluzionist o sticlă de vodcă.

Stepan Rozanov : V-am adus ceva... Muniții... he-he... Pahare aveți?

Iuri : Da...

Iuri scoate paharele. Stepan Rozanov le umple.

Stepan Rozanov : Iuri Petrovski, aș dori să țin un toast. Îmi permiteți?

Iuri : Vă rog, Stepan Rozanov.

Stepan Rozanov : Aș dori să ridicăm paharul în cinstea literaturii socialiste pusă în serviciul poporului și a revoluției.

Iuri : Pentru literatura socialistă!

Stepan Rozanov : Tot până la fund!

Iuri : Tot până la fund!

Cei doi beau paharele până la fund și apoi le scutură de două ori.

Stepan Rozanov : Mulțumesc, mulțumesc tovarășe Iuri Petrovski că m-ați primit și că ați acceptat să beți cu mine în cinstea literaturii socialiste pusă în slujba revoluției.

Iuri : Este o mare bucurie pentru mine, tovarășe Stepan Rozanov, să ridic paharul în cinstea literaturii socialiste.

Stepan Rozanov umple din nou paharele.

Stepan Rozanov : Tovarăşe Iuri Petrovski. Dumneavoastră sunteţi un mare scriitor. Aş dori de asemenea să ţin un toast în cinstea Uniunii Scriitorilor care are, în rândurile sale, un mare scriitor ca dumneavoastră.

Iuri : Tovarăşe Stepan Rozanov, eu nu sunt un mare scriitor, eu sunt un scriitor în serviciul poporului meu. Aşadar vă propun să ţinem un toast în cinstea Uniunii Scriitorilor unde toţi scriitorii sunt în slujba poporului.

Stepan Rozanov : Tot, până la fund!

Iuri : Tot, până la fund!

Cei doi beau până la fund şi scutură de două ori paharele.

Stepan Rozanov : Tovarăşe Iuri Petrovski, permiteţi-mi să vă pun o întrebare. Aţi făcut războiul?

Iuri : Da.

Stepan Rozanov : Unde anume?

Iuri : La Leningrad.

Stepan Rozanov : La Leningrad?

Iuri : La Leningrad.

Stepan Rozanov : Pe toată durata asediului?

Iuri : Da.

Stepan Rozanov : Atunci să bem încă un pahar pentru oraşul erou Leningrad!

Iuri : Pentru oraşul erou Leningrad!

Stepan Rozanov : Tot, până la fund!

Iuri : Tot, tot până la fund!

Același joc.

- Stepan Rozanov :** Tovarășe Iuri Petrovski, aș dori să vă pun o întrebare.
- Iuri :** Vă ascult, tovarășe Stepan Rozanov.
- Stepan Rozanov :** Dar înainte, as dori să țin un toast în cinstea Marelui nostru Tovarăș Stalin, omul de oțel care, cum spuneți dumneavoastră, ne-a scos pe toți din căcat.
- Iuri :** Pentru Marele Tovarăș Stalin!
- Stepan Rozanov :** Pentru Marele Tovarăș Stalin!

Cei doi beau din nou, același joc.

- Stepan Rozanov :** Așaaa... Iar acum, iată ce doream să vă spun, tovarășe Iuri Petrovski. Eu unul n-am citit niciodată povestiri mai reacționare, mai anti-revoluționare și mai subversive decât ale dumneavoastră. (*Pauză*) Dumneavoastră aveți un mare talent, Iuri Petrovski. Înțeleg că nu este ușor să scrii povestiri cu adevărat reacționare, anti-revoluționare și subversive. Tot ce este adevărat cu siguranță că e greu de scris.
- Iuri :** Tovarășe Stepan Rozanov...
- Stepan Rozanov :** Eu vă admir, Iuri Petrovski. Vă admir. Îmi imaginez că este mult mai ușor să scrii povestiri proaste pur și simplu decât povestiri total reacționare, anti-revoluționare și subversive. Nu-i așa?
- Iuri :** Tovarășe Stepan Rozanov...
- Stepan Rozanov :** Tovarășe Iuri Petrovski, să știți că eu sunt cel care a informat organele de ceea ce se întâmplă în spitalul acesta. Deci, credeți-mă, așteptam să se întâmple ceva... Și iată că ne-ați fost trimis dumneavoastră. Și atunci am înțeles totul. Așadar permiteți-mi, Iuri Petrovski, să vă spun că eu

ader integral la misiunea dumneavoastră și că vă voi ajuta din toate puterile mele. Și aș fi cu adevărat foarte onorat, Iuri Petrovski, dacă mi-ați da dovadă de încredere și mi-ați arăta, întâi și întâi mie, raportul dumneavoastră.

Iuri : Tovarășe Stepan Rozanov...

Stepan Rozanov : Nu spuneți nimic, tovarășe Iuri Petrovski. Nu spuneți nimic. Eu știu cum se petrec aceste lucruri. Să mai bem un pahar pentru ca lupta de clasă din spitalul nostru să fie încoronată cu victoria proletariatului.

Stepan Rozanov umple din nou cele două pahare.

Iuri : Pentru victoria proletariatului!

Stepan Rozanov : Tot, până la fund!

Cei doi beau și scutură apoi de două ori paharul.

Stepan Rozanov : Iată că s-au împlinit patru ani de când am trimis raportul organelor. Patru ani de când aștept o reacție și iată că până la urmă ați venit! Sunt foarte bucuroși că sunteți aici la noi, Iuri Petrovski. Vreți să vă citesc ce am scris în raport?

Iuri : Bineînțeles, tovarășe.

Stepan Rozanov : Dragi tovarăși. Vreau să vă semnalez că partidul n-a acordat destulă atenție luptei de clasă în Spitalul Central de Boli Mintale de la Moscova. Tovarășul nostru Stalin a spus: lupta de clasă are loc la toate nivelurile, lupta de clasă intră în faza decisivă, ea devine din ce în ce mai intensă. Să știți, tovarăși, că în spitalul nostru se ascund numeroase elemente subversive, numeroși contra-revoluționari și numeroși sabotori posibili. O parte dintre arierați aparțin

claselor ostile. O parte dintre idioți sunt elemente lușe. O parte dintre imbecili sunt dușmani ai poporului. O parte din debili mintal sunt elemente suspecte. Cea mai mare parte dintre schizofrenici, dintre melancolici și dintre maniaci provin din mediul burghez și întrețin, în cadrul spitalului, o propagandă dubioasă. Iată de ce vă rog, dragi tovarăși, să luați măsuri urgente, căci sub masca alienării și a deficiențelor mintale se ascund redevabili contra-revoluționari. Se impune deci ca un imperativ de cea mai înaltă importanță ca în instituția noastră să fie creat un tribunal revoluționar. Se impune deci ca un imperativ de cea mai mare importanță ca să fie separați bolnavii mintal sinceri și de origine proletară, de bolnavii mintal suspecti și roși de ură. Bolnavii

mentali apropiați de clasa muncitoare așteaptă ajutorul partidului. Să nu-i lăsăm singuri în lupta lor împotriva bolnavilor mintal apropiați de burghezie. Ajutați-ne, tovarăși.

Pauză. Stepan Rozanov umple cele două pahare. Cei doi beau fără nici un cuvânt.

Stepan Rozanov : Ei? Ce spuneți de asta, Iuri Petrovski?

Iuri : Ce să spun, Stepan Rozanov?

Stepan Rozanov : Sunt sigur că metoda dumneavoastră ne va permite identificarea elementelor dușmănoase pentru izolarea lor. Un mare BRAVO pentru acțiunea dumneavoastră, Iuri Petrovski.

Iuri : Mulțumesc, Stepan Rozanov.

Stepan Rozanov : La început, mi-am pus întrebarea: cum, cum este posibil ca povestiri reacționare, subversive și contra-revoluționare să poată fi eficace pentru identificarea elementelor suspecte? Și apoi mi-am dat seama că, în cazul bolnavilor mintal, este singura metodă! Singura metodă bună veritabilă! E fantastic, Iuri Petrovski! O să-i prindem pe toți! N-or să mai poată să ne scape! Se vor trăda ascultându-vă povestirile! Până la urmă se dovedește a fi foarte simplu... atât de simplu că e chiar... e chiar frumos ceea ce ați imaginat, Iuri Petrovski... Este frumos ca o revoluție... Căci numai prin aceste discursuri reacționare, subversive și anti-revoluționare pot fi demascate elementele reacționare, subversive și anti-revoluționare... E simplu ca bună ziua... Bravo, Iuri Petrovski, bravo tovarășe de luptă! Lăsați-mă să vă îmbrățișez! (*îl îmbrățișează pe amândoi obrazii și începe să plângă*) O să-i dibuim pe toți, o să-i dibuim absolut pe toți... Lupta de clasă nu se oprește la poarta stabilimentului nostru... Bătălia trebuie să continue, trebuie... mai ales acum... căci am auzit spunându-se că tovarășul Stalin e bolnav...

El plânge prăbușindu-se în brațele lui Iuri.

SCENA 16

Camera de la subsol unde nebunii joacă la "ruleta trecătorilor". Cei opt sau nouă nebuni au privirile fixate spre fereastră. După un minut de așteptare, un om în uniformă traversează cadrul ferestrei de la dreapta spre stânga. Exclamații, emoție, etc., la "jucători". Crupierul, înarmat în continuare cu lopățița de bătut muște, împinge banii spre cel care a câștigat. Apoi el trage de sfoară și perdeaua acoperă fereastra.

Crupierul : Ladies and gentlemen, faceți jocurile...

Bolnavul 1 : (*împinge banii în dreptul Crupierului*) Civil în cătușe, dreapta.

Bolnavul 2 : Iar te păcălești. Țștia nu vin niciodată dinspre dreapta, civilii în cătușe.

Bolnavul 1 : Nu mă freca la nervi.

Bolnavul 2 : (*îi dă bani Crupierului*) Două kopeici, patrulă, stânga.

Bolnavul 3 și Bolnavul 4 : Pffff...

Crupierul : Haide, haide, faceți jocurile...

Bolnavul 3 : Cadavru pe căruț. Cadavru pe căruț! Stânga sau dreapta.

Crupierul : Cât, Sașa? Cât, fir-ar să fie, cât?

Bolnavul 3 : O kopeică.

Crupierul : Haide, Emilian, joacă...

Bolnavul 4 : Mașină neagră, dinspre... dreapta. Trei kopeici.

Bolnavul 1 : A, nu, e prea mult! Trei, n-are dreptul, trei.

Crupierul : Gura, Piotr. (*Către Bolnavul 4*) E prea mult, n-ai dreptul. Două kopeici. Haide, haide, faceți jocurile, ladies and gentlemen.

Bolnavul 5 : Agent în civil, stânga.

- Bolnavul 3 :** A, nu, nu... Eu am spus agent în civil!
- Crupierul :** Gura, ai zis cadavru. Faceți jocurile, ladies and gentlemen.
- Bolnavul 3 :** Ce paștele mășii înseamnă ladies and gentlemen?
- Bolnavul 6 :** Turnătorul Igor! Dreapta sau stânga la alegere.
- Crupierul :** Cât?
- Bolnavul 6 :** O kopeică.
- Bolnavul 4 :** Igor vine întotdeauna de la stânga. Zii turnător stânga și dublezi miza.
- Crupierul :** Haide, haide, faceți jocurile.
- Bolnavul 4 :** Haide, Salomon... Ciripește... Că doar nu poate fi în Elveția.
- Bolnavul 7 :** Câine.
- Bolnavul 2 :** Mai încetează, dracului, cu câinele ăsta! Nu e câine, aici nu e niciodată câine! M-ai înnebunit cu câinele ăsta!
- Bolnavul 7 :** Câine, stânga. O kopeică. Fac ce vreau.
- Bolnavul 2 :** Mă calcă pe nervi ăsta... De două săptămâni nu aud decât asta, câine, câine, câine...
- Bolnavul 4 :** Face ce vrea. Așa-i în Elveția. În Elveția, ce vrei aia faci.
- Crupierul :** Rien ne va plus!
- Nebunul care mizează pe Stalin :** Și Stalin? Am zis Stalin stînga.
- Crupierul :** Tacă-ți fleanca, boule. Nu ești în joc. Rien ne va plus!
- Nebunul care mizează pe Stalin :** Da' am kopeici! Stalin stânga. E dreptul meu! Am kopeici! Joc cum vreau.
- Crupierul :** Degajă, degajă, degajă! Du-te la profunzi! Am zis că aici nu joci! Rien ne va plus!

Crupierul trage de sfoară, perdeaua se dă la o parte. Toată lumea privește țintă spre fereastră. Tensiune.

Bolnavul 3 : (pufneşte în râs din senin) Ce bou!

Ceilalţi : Pssst!

După o vreme cadrul ferestrei este traversat în fugă de un copil desculţ. Crupierul adună toţi banii.

Crupierul : Trecător în afara mizei. Banca câştigă tot.

Bolnavul 6 : Păi cum aşa? Păi nu era Igor? Am zis turnător, eu iau banii.

Bolnavul 1 : Era ăla micu' al lui Igor...

Crupierul : Tacă-ţi pliscul, Slivinski. Banca câştigă tot. Haide, haide, faceţi jocurile, ladies and gentlemen.

Crupierul trage de sfoară şi perdeaua acoperă fereastra.

SCENA 17

Iuri Petrovski scie în camera sa, noaptea târziu. O femeie tânără cu părul despletit bate la fereastră. Iuri Petrovski deschide fereastra.

Tânăra femeie : Iuri Petrovski... Iuri Petrovski... Am o scrisoare pentru Iosif Visarionovici... (*Ea începe să arunce în cameră frunze moarte de stejar*) Iuri Petrovski, nu mă lăsaţi, nu mă lăsaţi, Iosif Visarionovici trebuie, trebuie să-mi citească scrisoarea, vă rog, luaţi-o, el nu ştie că eu sunt aici, Iuri Petrovski, eu sunt Nadejda Alilueva, şi-l mai iubesc încă, spuneţi-i că eu îl mai iubesc încă, spuneţi-i că Nadejda Alilueva îl mai iubeşte încă, spuneţi-i că nevasta lui îl mai iubeşte încă,

spuneți-i că sunt aici și că veghez asupra lui... Dați-mi cuvântul dumneavoastră de onoare, Iuri Petrovski, că o să-i dați scrisoarea asta în mână... (*Ea aruncă din ce în ce mai multe frunze uscate în camera lui Iuri*) Dați-mi cuvântul dumneavoastră de onoare, Iuri Petrovski, dragostea e mai puternică decât orice, spuneți-i că îl mai iubesc dar că nu vreau să vină să mă vadă, nu, nu-i spuneți unde sunt, spuneți-i doar că sunt încă în viață, că-l mai iubesc încă și că veghez asupra lui... Dar nu-i spuneți unde sunt, spuneți-i doar că m-ați întâlnit, eu sunt Nadeja Alilueva care-l mai iubește încă, care-l iubește, da, spuneți-i toate astea, nu trebuie să-i fie frică, nimic nu s-a schimbat, dar trebuie să-i dați scrisoarea asta în mână... Dați-mi, dați-mi cuvântul dumneavoastră de onoare, Iuri Petrovski... că eu știu că el mă cheamă, și trebuie să se lase de băut... Și nu spuneți nimic nimănui... nu spuneți nimic nimănui, spuneți-mi că n-o să spuneți nimic nimănui... Spuneți ceva, Iuri Petrovski, spuneți ceva, un cuvânt, un singur cuvânt, un singur cuvânt... Am o scrisoare, Iuri Petrovski... am o scrisoare pentru Iosif Visarionovici... (*îi pune în mână mai multe frunze uscate*) Iuri Petrovski, nu mă lăsați...

Tânăra femeie continuă în aceeași logică, reluând monologul. Între timp, o a doua femeie se apropie de fereastră și i se adresează lui Iuri Petrovski.

Femeia bătrână : (*vorbind în același timp cu tânăra femeie*) Iuri Petrovski, spuneți-i că maică-sa i-a spus să nu se mai obosească, că e obosit, că nici nu mai ucide, că nu-i merge bine, știu eu, dacă nu mai ucide înseamnă că nu-i merge bine, e bolnav, n-a mai ucis de o săptămână, e bolnav, nu se mai bărbierește, spuneți-i că maică-sa este neliniștită, n-a mai ucis de patru zile, mănâncă prost, bea prea mult, nu se mai bărbierește, e bolnav, spuneți-i că maică-sa este neliniștită, nici n-a mai ucis în ultimile zile, doarme prost, e obosit, a vegheat toată noaptea, de ce, nu se mai bărbierește, tușește, e bolnav, n-a mai ucis de o săptămână, spuneți-i că maică-sa este

neliniștită, e bolnav, e răcit, e obosit, e singur, n-a mai ucis de două zile, e singur, e obosit, se trezește greu, de ce, spuneți-i...

Femeia bătrână continuă în aceeași logică. O a treia femeie se apropie de fereastră și i se adresează lui Iuri Petrovski vorbind în același timp cu celelalte două.

A treia femeie : Sașa n-a făcut nimic, nu, n-a făcut nimic, nu, că mi-a spus, n-a făcut nimic, n-a făcut absolut nimic, nu, n-a făcut nimic, Sașa n-a făcut nimic, nu, nu, n-a făcut nimic, că mi-a spus că n-a făcut nimic, mi-a spus, nu, n-a făcut nimic, nu, Sașa n-a făcut niciodată nimic, doar c-a fost acolo dar n-a făcut nimic, era și el acolo, asta-i tot, dar n-a făcut nimic, era doar acolo, da, acolo a fost, de fost a fost, da, dar n-a făcut nimic, nu, n-a făcut absolut nimic, nu, nimic, nimic, nimic, Sașa n-a făcut nimic, a fost acolo dar n-a spus nimic, n-a văzut nimic, n-a făcut nimic, era acolo, asta-i tot, dar n-a spus nimic, n-a făcut nimic, nimic...

O a patra femeie se apropie de fereastră și i se adresează lui Iuri vorbind în același timp cu celelalte trei.

A patra femeie : Nu, Maria Spiridonova nu mănâncă piroști că nu-i plac, nu, piroștile nu, piroștile, nu, nu fără piroști, Maria Spiridonova nu mănâncă piroști, nu piroștile, nu, nu, fără piroști, nu, nu, nu, piroștile nu, destul cu piroștile, destul, piroștile nu, nu, niciodată piroști pentru Maria Spiridonova, nu, Mariei Spiridonova nu-i plac piroștile, nu, nu-i plac, nu, nu-i plac, nu, nu, nu, nu i-au plăcut niciodată și nu-i plac, destul, destul cu piroștile, gata, fără piroști...

O a patra femeie se apropie de fereastră și i se adresează lui Iuri Petrovski, în același timp cu celelalte patru femei.

A cincea femeie : Am economisit un număr important de vagoane, în speță un total de 37 548 de metri lineari de podea, 11 834 de căldări și 3 400 de sobe de tuci. Am economisit un număr important de vagoane. Am economisit un număr important de vagoane, în speță un total 37 548 de metri lineari de podea, 11 834 de căldări și 3 400 de sobe de tuci. Am economisit 37 548 de vagoane prin umplerea fiecărui vagon cu 45 de persoane în loc de 40. Întrucât s-a putut cu 45 în loc de 40, am economisit în speță un total de 11 834 de căldări și 3 400 de sobe de tuci. Raportăm deci că prin umplerea fiecărui vagon cu 45 de persoane în loc de 40 de pot economisi un număr important de metri lineari de vagoane, un număr important de căldări și un număr important de sobe de tuci, în speță un total de...

Se aude, de departe, un cor de femei și un cântec de deportare cântat într-o limbă din Caucaz.

SCENA 18

Noaptea târziu, în camera lui Iuri Petrovski. Acesta doarme. Lângă pat, o sticlă de vodcă.

Timofei intră ca o fantomă, ca și cum nici o ușă n-ar constitui o piedică pentru el. Timofei se oprește lângă patul lui Iuri Petrovski și așteaptă. Tăcere lungă. Iuri Petrovski tresare, privește în jur, îl descoperă pe Timofei.

Iuri : Timofei... Timofei, lasă-mă să dorm...

Timofei : Iuri Petrovski, e chef...

Iuri : Lasă-mă să dorm, Timofei. Întoarce-te în salon la tine. Lasă-mă să dorm...

- Timofei :** E chef mare la "izolați", Iuri Petrovski. Iertați-mă, Iuri Petrovski, dar Ivan M. Gamarovski în persoană m-a trimis să vă invit.
- Iuri :** Timofei, lasă-mă să dorm. Ia sticla dacă vrei dar lasă-mă să dorm.
- Timofei :** Iuri Petrovski, n-am venit pentru asta. Tovarășii în regim de izolare vă solicită prezența. S-a reunit astăzi și tribunalul Secțiunii de înaltă Securitate. Va fi judecat un scriitor francez... Trebuie să veniți... *(Pufnește în râs)* Facem și ședință de autocritică, care a și început...
- Iuri :** *(se scoală și se pune în mișcare ca un somnambul)* Timofei, cum faci tu că intri la mine cum vrei, când vrei? Cum faci? Că doar e încuiat cu cheia... Cum faci tu că intri la mine când eu închid cu cheia?
- Timofei :** Ivan M. Gamarovski sărbătorește 15 ani de când e aici... Faceți-ne onoarea de a veni la petrecerea noastră... Căci dumneavoastră sunteți de-al nostru, Iuri Petrovski... Noi știm că sunteți de-al nostru...

Iuri Petrovski își pune paltonul peste pijama și se lasă condus de Timofei. Parcursul este destul de complicat, trebuie sugerat că "bolnavii" au intrările lor secrete, coridoarele lor secrete, ușile lor secrete.

- Timofei :** Pe aici, Iuri Petrovski... atenție la cap, aplecați-vă... așa... iertați-ne de deranj, Iuri Petrovski, dar pentru Ivan M. Gamarovski este o mare onoare să vă aibă la el, în zona liberă... Dați-mi mâna, așa, săriți... Hop! așa... am ajuns... Intrați, Iuri Petrovski.

SCENA 19

Într-o încăpere vastă, luminată inegal, în jur de 20 de "bolnavi", bărbați și femei, așteaptă sosirea lui Iuri Petrovski. Încăperea are ceva dintr-o distilerie de alcool ilegală. În ciuda faptului că bolnavii poartă pe chip urmele unei mari suferințe, și că sunt îmbrăcați în zdrențe, ambianța este cea a unei ședințe de partid. Unii "bolnavi" sunt așezați pe scaune, alții stau în picioare. Ivan M. Gamarovski "prezidează" adunarea așezat la o masă urcată pe o mică estradă. Pe masă se află o sticlă de vodcă și câteva pahare. Unii participanți poartă cămăși cu mâneci lungi, cămăși de forță de fapt, dar nu au mânecile legate. Ele atârnă pe jos ca aripile unor păsări monstruoase și obosite. La intrarea lui Timofei și a lui Iuri Petrovski toată lumea începe să aplaude.

Timofei : Tovarășe Ivan M. Gamarovski, iată-l pe Iuri Petrovski care ne-a făcut onoarea de a veni la petrecerea noastră.

Ivan M. Gamarovski : Fiți binevenit la noi, tovarășe Iuri Petrovski. Este o mare onoare pentru noi să vă primim pe teritoriul liber al Uniunii Sovietice.

Reacții, aplauze, exclamații în rândurile asistenței.

Ivan M. Gamarovski : Dragă Iuri Petrovski, vă aflați aici pe singura porțiune a acestui spital unde niciodată nici un medic, nici un gardian și nici un responsabil nu pune piciorul. Noi toți suntem aici, Iuri Petrovski, în autogestiune totală.

Profesorul : Clic, clac, pluf!

Toată lumea râde ca reacție la intervenția Profesorului.

Ivan M. Gamarovski : Dumneavoastră sunteți, dragă Iuri Petrovski, primul civil, prima persoană din exterior, care intră în zona liberă a acestui stabiliment. De aceea vă declarăm, dragă tovarășe Iuri Petrovski, un om liber!

Aplauze. Unii "bolnavi" încep să tropăiască, alții fluieră, etc.

Profesorul : Clic, clac, pluf!

Din nou toată lumea izbucnește în râs, ca la un semnal, ca și cum Profesorul ar pronunța o formulă magică.

Ivan M. Gamarovski : Dragă tovarășe Iuri Petrovski, pentru început vă rugăm să acceptați, în calitate de om liber pe unica porțiune liberă a Uniunii Sovietice, un mic cadou...

O femeie sosește purtând pe brațe, ca pe o ofrandă, o cămașă de forță curată, scrobită, nouă. Femeia înaintază cu un aer solemn.

Ivan M. Gamarovski : Iată, Iuri Petrovski. E pentru dumneavoastră. Nu vă fie frică. Încercați-o. Noi știm că dumneavoastră sunteți de-al nostru. *(Ajutat de femeie, Iuri își dă jos paltonul și haina de la pijama, după care își pune cămașa de forță)* Doriți să vă înnodăm și mânecile? *(Iuri face semn că nu)* Nu? Foarte bine. Acum, Iuri Petrovski, luați loc. *(Adresându-se asistenței)* Ridic acest pahar în cinstea lui Iuri Petrovski, pentru povestirile sale adevărate, cu adevărat revoluționare, care ne umplu inima de căldură. Hip, hip, hip, ura!

Toți : Hip, hip, hip, ura!

Profesorul : Clic, clac, pluf!

Toată lumea izbucnește în râs.

- Bolnavul 1 :** Tovarășe Ivan M. Gamarovski, vreau să iau cuvântul.
- Ivan M. Gamarovski :** Imediat, tovarășe. Imediat. Mai am doar să-i explic dragului nostru Iuri Petrovski vreo două, trei lucruri.
- Bolnavul 2 :** Să fie martor la proces! Tribunalul Zonei noastre Libere deliberează zi și noapte, tovarășe Iuri Petrovski!
- Ivan M. Gamarovski :** E adevărat, Iuri Petrovski. Noi îi judecăm fără încetare pe trădătorii adevărului.
- Bolnavul 2 :** La noi a fost condamnat la moarte însuși Maxim Gorki!
- Ivan M. Gamarovski :** Este adevărat, Iuri Petrovski, noi l-am condamnat la moarte pe însuși Maxim Gorki!
- Profesorul :** Clic, clac, pluf!

Toată lumea râde.

- Bolnavul 2 :** Dar o fi el cu adevărat mort, Maxim Gorki, tovarășe Iuri Petrovski? Știți, pentru noi este foarte important, întrucât l-am condamnat la moarte, este foarte important să avem confirmarea că este mort.
- Iuri :** E mort.

Asistența pare ușurată. Toată lumea aplaudă.

- Bolnavul care l-a cunoscut pe Stalin :** Vreau să povestesc cum l-am cunoscut pe Stalin. Vreau să-i povestesc tovarășului Iuri Petrovski cum l-am cunoscut pe Stalin!

- Bolnavul 2 :** O întrebare, Iuri Petrovski. Noi dorim să-i condamnăm la moarte și pe Semion Babaievski, pe Mihail Bubienuov și pe Vasili Ajaiev. Pentru că noi îi condamnăm la moarte pe toți cei care au avut Premiul Stalin. Sunt ei morți?
- Iuri :** Nu.
- Bolnavul 2 :** Deci avem încă posibilitatea să-i condamnăm la moarte...
- Profesorul :** Dar credeți că ei vor muri vreodată, tovarășe Iuri Petrovski?
- Iuri :** Da.

Toată lumea aplaudă, se defulează, etc.

Profesorul : Clic, clac, pluf!

Toți devin brusc tăcuți. Nimeni nu râde.

Ivan M. Gamarovski : Dragă tovarășe Iuri Petrovski, dați-mi voie să mă prezint... Eu sunt Ivan M. Gamarovski. De 15 ani mă aflu în acest spital. Zona liberă, am creat-o acum zece ani. Avem aici și un cerc de studii revoluționare, un cazinou, un Tribunal care lucrează 24 de ore din 24, un club al celor care l-au cunoscut pe Stalin...

Bolnavul care l-a cunoscut pe Stalin : Vreau să povestesc cum l-am cunoscut pe Stalin...

Al doilea bolnav care l-a cunoscut pe Stalin :Și eu, și eu l-am cunoscut pe Stalin!

Ivan M. Gamarovski : Hai, Grigori, povestește-i dragului nostru tovarăș Iuri Petrovski cum l-ai cunoscut pe Stalin.

Bolnavul care l-a cunoscut pe Stalin :L-am cunoscut pe Stalin! L-am cunoscut pe Stalin!

Ivan M. Gamarovski : Așa e, așa e, l-ai cunoscut pe Stalin. Povestește acum cum l-ai cunoscut pe Stalin.

Bolnavul care l-a cunoscut pe Stalin: (*concentrat, desfigurat*) L-am cunoscut pe marele Stalin...

Ivan M. Gamarovski : Foarte bine, Grigori. Povestește-i acum tovarășului nostru care este scriitor cum l-ai cunoscut tu pe Stalin.

Bolnavul care l-a cunoscut pe Stalin :(*față congestionată, începe să tremure*) L-am cunoscut! L-am cunoscut...

Ivan M. Gamarovski : Da, Grigori. Dar când?

Bolnavul care l-a cunoscut pe Stalin :Eram cu detașamentul comandantului Sergo Ordjonikidze!

Profesorul : A, deci l-ai cunoscut și pe Sergo Ordjonikidze.

Bolnavul care l-a cunoscut pe Stalin :Da, l-am cunoscut și pe Sergo Ordjonikidze.

Ivan M. Gamarovski : Dar spune-ne mai bine cum l-ai cunoscut pe Stalin.

Bolnavul care l-a cunoscut pe Stalin :Păi se întâmpla că culacii nu mai voiau să ne dea pâine. Și Stalin a spus "culacii au tendințe exploatare". Și atunci am primit ordin să executăm câte 20 de culaci în fiecare sat.

Și într-o zi eram într-un sat care se numea Buianska, și eram trei, eu, un băiat din Vostokstal și un alt băiat dintr-un sat care nu mai știu cum îi zice. Și trebuia să împușcăm trei culaci care erau închiși în pivnița de la sediul Gepeu-ului. Și ne-am dus să-i executăm în pădure. Și culacii își făceau cruce tot timpul și se uitau la noi și se vedea clar că aveau tendințe exploatoare.

Și atunci băiatul din Vostokstal ne-a zis, mie și băiatului din satul care nu mai știu cum îi zice: "tovarăși, noi o să-i executăm pe acești trei culaci care au tendințe exploatoare, dar o să-i executăm degeaba, pentru că ei au ascuns bine grâul și n-o să știm niciodată unde au ascuns grâul".

Și atunci, în loc să-i împușcăm i-am înălțat pe cruce, așa cum știam de pe icoane, la biserică, cum fusese înălțat pe cruce mântuitorul nostru Isus Hristos, împreună cu doi tâlhari, unul la dreapta și unul la stânga... Și i-am muncit ca să ne spună unde au ascuns grâul.

Dar culacii n-au vrut până la urmă să ne spună unde au ascuns grâul. Și poate că nu avea grâu ascuns de loc. Și după trei zile tovarășul Stalin, care trecea pe acolo, i-a văzut pe cei trei bătuți pe cruce în pădure. Și a întrebat "cine a făcut asta, tovarăși?". Și atunci eu, băiatul din Vostokstal și băiatul din satul care nu mai știu cum îi zice am ieșit la raport și am spus "noi".

Și Marele Tovarăș Stalin era furios. Și ne-a spus: "Tovarăși, noi nu-i torturăm pe culaci după metodele reacționare ale bisericii. Culacii trebuie torturați după metodele revoluționare. Puteți să le smulgeți limba, să le smulgeți mațele, să le tăiați urechile, să-i înecați puțin câte puțin într-un butoi cu apă, dar nu-i mai crucificați niciodată. Ați înțeles, tovarăși? Nu-i lichidați pe culaci prin metode contra-revoluționare. Lichidați-i prin metodele Biroului Politic".

Uite-așa a fost. Așa l-am cunoscut eu pe Stalin. Tovarășul Stalin ar fi putut să ne împuște, pe mine, pe băiatul din Vostokstal și pe băiatul din satul care nu mai știu cum îi zice, da, ar fi putut să ne împuște pentru că am utilizat metode de tortură contra-revoluționare, dar n-a făcut-o! Trăiască Marele Stalin!

Toți : Trăiască Marele Stalin!

Ivan M. Gamarovski : Tovarăși, ridic acest pahar pentru forța literaturii care, grație lui Iuri Petrovski, face să dea înapoi minciuna și să înainteze adevărul!

Delir în sală. Mai mulți bolnavi îl îmbrățișează pe Iuri Petrovski.

Străinul : Ribbentrop–Molotov!

Profesorul : Clic, clac, pluf!

Al doilea bolnav care l-a cunoscut pe Stalin : Și eu, și eu l-am cunoscut pe Stalin! Eu am fost fotograful lui Stalin! Eu i-am șters de pe fotografia oficială pe Antipov, pe Kirov, pe Șvernîk și pe Akulov!

Ivan M. Gamarovski : Așteptați, dragi tovarăși. Fiecare la rândul lui. Tovarășe Iuri Petrovski, ați fi dumneavoastră de acord să fiți comisar pentru literatură în guvernul nostru provizoriu?

Tăcere încordată.

Iuri : Da.

Asistența se dezlănțuie.

Profesorul : Jos cu trădătorii revoluției! Jos cu ei!

Bolnavul 2 : O întrebare, Iuri Petrovski. Scriitorul francez Henri Barbusse, o fi mort sau o fi încă în viață?

Iuri : În viață.

Străinul : Ribbentrop–Molotov!

Al doilea bolnav care l-a cunoscut pe Stalin : Întâi, l-am șters pe Antipov, apoi, l-am șters pe Kirov, apoi l-am șters pe... Nu, pe Șvernik nu l-am șters, l-am adăugat...

Bolnavul 3 : Tovarăși, propun ca tovarășul Kukin să ne citească capitolul pe care tovarășul Iuri Petrovski l-a scris despre război!

Urlete, fluierături de aprobare, excitație ca în fața unui spectacol care trebuie să înceapă.

Kukin : A, nu, tovarăși! Cum să am eu curajul să rostesc, fie și pe de rost, minunatele cuvinte pe care tovarășul nostru Iuri Petrovski le-a scris despre Stalin și despre război!

Reacții de dezaprobare, fluierături, etc.

Ivan M. Gamarovski : Tovarășe Iuri Petrovski, dați-mi voie să vi-l prezint pe actorul Kukin care știe pe de rost toate capitolele pe care le-ați scris la noi despre bolșevici... Haide, tovarășe Kukin, urcați la tribună!

Profesorul : Clic, clac, pluf!

Toată lumea îl aplaudă pe Kukin care urcă pe estradă.

Kukin : Am să vă recit... ultimul capitol pe care l-a scris Iuri Petrovski în noaptea asta înainte de a se duce la culcare... (*Agitație, aplauze*) Îmi permiteți, Iuri Petrovski?

Iuri : Da.

Kukin : Într-o zi, tovarășul Molotov îl trezi pe Stalin și-i spuse: tovarășe Stalin, iertați-mă că v-am trezit, dar avem o problemă cu vecinul nostru Hitler care ne-a invadat. Să vezi și să nu crezi, adăugă Molotov, Hitler ne-a invadat și iată că am pierdut Ucraina. Cum, făcu Stalin, am pierdut Ucraina? (*Râsete în sală*) Ei bine, da, răspuse Molotov, și am pierdut și Crimeea. Cum, făcu Stalin, am pierdut Ucraina și Crimeea? Ei bine, da, făcu Molotov, am pierdut Ucraina, Crimeea și nordul Caucazului. (*Hohote de râs în sală*) Cum, făcu Stalin, am pierdut Ucraina, Crimeea și nordul Caucazului? Ei bine, da, răspuse Molotov, am pierdut Ucraina, Crimeea, nordul Caucazului și partea de vest a Volgii inferioare. (*Alte hohote de râs în sală*) Cum, făcu Stalin, am pierdut Ucraina, Crimeea, nordul Caucazului și partea de vest a Volgii inferioare? Ei bine, da, răspuse Molotov, am pierdut Ucraina, Crimeea, nodul Caucazului, partea de vest a Volgii inferioare, iar Hitler este acum la porțile Leningradului și la porțile Moscovei... Și atunci Stalin se gândi o clipă și spuse: trebuie declarat Marele Război de Eliberare a Patriei. Și fu declarat Marele Război de Eliberare a Patriei. Și Hitler fu bătut... Asta-i!

Toată lumea aplaudă în picioare. Unii bolnavi plâng. Kukin face un gest spre Iuri Petrovski pentru a indica autorul. Toată lumea îl aplaudă pe Iuri Petrovski.

Străinul : Ribbentrop-Molotov!

Profesorul : Clic, clac, pluf!

Toată asistența începe să cânte "Cântecul partizanilor". Pe la jumătatea cântecului ei se opresc la fel de brusc cum au început. Poate că un gest făcut de Ivan M. Gamarovski a pus capăt cântecului.

Ivan M. Gamarovski : Dragă Iuri Petrovski, dumneavoastră vorbiți limbi străine?

- Iuri : Da...
- Ivan M. Gamarovski : Vorbiți, de exemplu, spaniola?
- Iuri : Un pic...
- Străinul : Ribbentrop–Molotov!
- Ivan M. Gamarovski : Haide, tovarășe Ribbentrop–Molotov, vino aici. (*Străinul urcă pe estradă*) Iată–l, tovarășe Iuri Petrovski, pe tovarășul nostru Ribbentrop–Molotov care este aici din 1939. El nu spune decât atât Ribbentrop–Molotov. Tovarășe Ribbentrop–Molotov, spune Ribbentrop–Molotov.
- Străinul : Ribbentrop–Molotov.
- Ivan M. Gamarovski : Vedeți? L–ați auzit? Omul ăsta nu e rus. ăsta nu e accent rusesc. Tovarășul nostru Ribbentrop–Molotov, după părerea noastră, este un tovarăș străin. (*Către Străin*) Tovarășe Ribbentrop–Molotov, mai spune o dată Ribbentrop–Molotov.
- Străinul : (*fericit*) Ribbentrop–Molotov.
- Ivan M. Gamarovski : Poftim... L–ați auzit? ăsta nu–i accent rusesc... Nici măcar sovietic... Noi credem că el trebuie să fie spaniol sau francez sau englez... În orice caz, neamț nu e, pe nemți i–am auzit vorbind, nu e neamț. L–ați putea întreba într–o limbă străină de unde vine?
- Iuri : Are you english?
- Străinul : Ribbentrop–Molotov!
- Iuri : Sei italiano?
- Străinul : Ribbentrop–Molotov!
- Iuri : Tu es français?
- Străinul : Ribbentrop–Molotov!
- Ivan M. Gamarovski : Poftim! Nu spune decât asta. De 14 ani, nu spune decât asta...
- Kukin : (*urcă din nou pe estradă și ia o atitudine de actor cabotin intrat în transă*) Și atunci, un tovarăș apropiat de luptă de–al lui Stalin, care se numea Molotov, i–a spus lui Stalin: tovarășe Iosif

Visarionovici, țăranii care nu vor să intre în colhoz fac parte dintre cei care nu vor să meargă până la capăt? Și Stalin răspunde: nu, tovarășe Molotov, țăranii care nu vor să intre în colhoz sunt oameni care cred doar că nu vor să meargă până la capăt, dar în inima lor, de fapt, ei vor să meargă până la capăt. Va trebui deci să facem colhozurile în chiar inima lor însăși, și în chiar inimile lor despicate pe viu vom face colectivizarea socialistă a agriculturii, și chiar în inima țăranilor noștri țara sovietelor își va însămânța grâul de azi înainte, și îl va uda și îl va secera.

Toată lumea aplaudă, unii râd, etc.

Ivan M. Gamarovski : (*râs convulsiv*) Tovarășe Iuri Petrovski, multă bucurie ne-ați mai adus dumneavoastră. Tovarășe Iuri Petrovski, revoluția nu a murit. Grație unor oameni ca dumneavoastră, grație acestei zone libere a Uniunii Sovietice, ea este încă vie și într-o bună zi...

Profesorul : Clic, clac, pluf! Cea mai mare dramă a omului este că avionul face pluf.

Ivan M. Gamarovski : Tovarășe Iuri Petrovski, vi-l prezint pe profesorul Gagain, care animă la noi cercul de studii revoluționare...

Profesorul : Vă mulțumesc, tovarășe Gamarovski, că mi-ați dat cuvântul. Iată despre ce este vorba... Fără avion, viața n-are sens. Omul este făcut să se gândească la avion. Dar de îndată ce avionul este gata, de îndată ce omul pornește în zbor cu avionul, avionul face pluf. Asta e cea mai mare dramă a omului, căci avionul, când îl privești de la sol, pare perfect. Veniți, tovarăși, priviți, avionul este bun. Poftim, e destul să fac clic, și toate beculețele se aprind. Poftim, e destul să fac clac, și toate motoarele se pun în mișcare. Clic... totul strălucește. Clac, totul e țais. Clic, cadranele clipăie. Clac, resorturile mișcă. Ce mai, e sigur că avem de-a face cu cel mai bun avion inventat de creierul uman. Haideți, tovarăși, urcați. Și te urci în avion și decolezi și

avionul face pluf. Ca să vezi. Și când vezi chestia asta începi să-ți spui... Undeva e o chichiță... Și faci cercetări și descoperi că avionul n-are nimic. Și atunci îți spui că pilotul este cel vinovat. Și refaci avionul. Și-i inviți din nou pe tovarășii tăi să vadă avionul. Și la sol, avionul n-are nimic, este perfect. Clic, toate se aprind. Clac, toate se învârt. Clic, toate se mișcă. Clac, toate fronfronesc. E frumos avionul, ce mai, e sigur sută la sută, e puternic, e tot ce a putut inventa creierul uman mai frumos, mai sigur, mai puternic, mai luminos. Și atunci urci cu tovarășii tăi în avion și decolezi și zbori un pic și avionul face pluf. Și atunci analizezi situația și spui: avionul nu are nimic, copilotul este cel care a fost prost. Și reîncepi. Clic! Clac! Pluf! Și atunci analizezi situația și spui: avionul n-are nimic, e perfect, dar am fost prea mulți în avion. Și reîncepi. Și la sol, avionul e perfect, e frumos, e luminos. Clic! Clac! Pluf! Și atunci analizezi situația și spui: s-a întâmplat din cauza furtunii, că a fost furtună, cea mai teribilă din ultimii 20 de ani. Clic, clac, pluf! S-a întâmplat din cauza păsărilor. Că păsările s-au prostit în ziua de azi, se bagă de-a dreptul în elice... Clic, clac, pluf! E din cauza lui clic. Clic, clac, pluf! E din cauza lui clac. Clic, clac, pluf! E din cauza lui pluf. Clic, clac, pluf! E din cauza lui Clic, clac, pluf... Poftim... Clic, clac, pluf, ăsta-i omul. Nu se oprește niciodată. Avionul e bun. Pluf! Urcați, tovarășii! Pluf! Avionul e bun. Și în orice caz, nimeni n-are dreptul să spună că avionul nu e bun, căci toți cei care se aflau în avion sunt acum morți... Clic, clac, pluf! Alți tovarășii, același avion. Pluf. Încă. Pluf! Mașina e bună. Pluf. Asta-i...

Aplauze, strigăte, râsete, etc.

Kukin : *(sare pe estradă și îl imită pe Iuri)* Tovarășii, deschideți larg gura... *(Toată lumea se execută)*
Spuneți *u*.

Bolnavii : *Uuuu... Uuuu...*

Kukin : Respirați...

Bolnavii : *Uuuu...*

Kukin : Umpleți-vă plămâni cu aer... Mai tare.... Și mai tare....

Bolnavii : Pfuuu...

Kukin : Aer mult în plămâni, mult, mult, mult...

Bolnavii : *Uuuu...*

Kukin : Spuneți... *u-to...*

Intrare precipitată a lui Timofei.

Timofei : Tovarășe Iuri Petrovski... vă caută... Tovarășe Iuri Petrovski, veniți repede... Tovarășul director Dekanozov vă caută peste tot... Veniți, pentru numele lui Dumnezeu, veniți repede...

Ivan M. Gamarovski : Iuri Petrovski, nu plecați. Vor să vă aresteze!

Timofei : Haideți, repede, trebuie s-o luăm din loc...

Ivan M. Gamarovski : Iuri Petrovski, noi putem să vă ascundem aici timp de ani și ani de zile... Nu plecați... Rozanov este omul lui Beria... Iuri Petrovski, fiți atent... nu părăsiți zona liberă...

Iuri Petrovski îl urmează pe Timofei.

Ivan M. Gamarovski : Iuri Petrovski...

Iuri : *(mai întoarce o dată capul înainte de a dispărea)* Da?

Ivan M. Gamarovski : Trăiască adevărata revoluție!

Toată lumea se ridică în picioare și așteaptă, într-o mare tensiune, ultimul cuvânt al lui Iuri Petrovski.

Iuri : Clic... clac... pluf!

SCENA 20

Într-o încăpere slab luminată, Katia și Directorul.

Dekanozov : Intrați, Katia Ezova, intrați...

Katia intră, rămâne apoi nemișcată în prag, înaintează apoi cu câțiva pași.

Dekanozov : Avansați... Luați loc...

Katia se așează.

Dekanozov : Bănuiesc că știți, tovarășă Katia Ezova, de ce v-am cerut să veniți.

Katia : Da, tovarășe Director...

Dekanozov : Bănuiesc că știți, tovarășă Katia Ezova, că sunt foarte supărat pe dumneavoastră...

Katia : Da, tovarășe...

Dekanozov : Bănuiesc că știți, tovarășă Katia Ezova, că sunt mai mult decât supărat. că sunt turbat de furie...

- Katia : Da...
- Dekanozov : Şi bănuiesc că ştiţi că dumneavoastră, tovarăşă Katia Ezova, sunteţi o curvă împuţită. Sunteţi conştientă de asta, nu-i așa?
- Katia : Tovarăşe Director...
- Dekanozov : Gura!... Şi mai bănuiesc că ştiţi, tovarăşă Katia Ezova, că o curvă împuţită ca dumneavoastră nu poate decât să facă de ruşine societatea noastră socialistă.
- Katia : Tovarăşe...
- Dekanozov : Ştiţi, bănuiesc, că sunteţi o ruşine pentru patria noastră. Ştiţi, bănuiesc, că sunteţi o ruşine pentru clasa muncitoare şi pentru cauza construirii comunismului!
- Katia : Tovarăşe...
- Dekanozov : Comunismul nu poate fi construit cu curve împuţite ca dumneavoastră, Katia... Nu, așa ceva nu se poate, noi n-o să reuşim niciodată să construim o societate nouă cu curve împuţite care se culcă cu debilizii profunzi. Este sau nu este adevărat?
- Katia : *(care începe să plângă)* Nu ştiu...
- Dekanozov : Societatea cea nouă, omul cel nou, viitorul radios al clasei muncitoare, n-o să le putem construi niciodată cu curve împuţite care se culcă cu debilizii profunzi... nu...
- Katia : Dar...
- Dekanozov : Katia Ezova, parcă-mi amintesc că v-am interzis să vă regulaţi cu debilizii profunzi. Este sau nu este adevărat?
- Katia : Da...
- Dekanozov : V-am spus, v-am interzis, v-am rugat din tot sufletul să nu vă regulaţi cu debilizii profunzi. Poate că n-am fost destul de clar, tovarăşă Katia Ezova?
- Katia : Da, dar...
- Dekanozov : Lejerii, nu vă sunt suficienţi? Debilizii medii, nu vă sunt suficienţi... Eu...

Directorul începe să plângă.

Katia : Grigori...
Dekanozov : Închide-ți pliscu! Ne-ai trădat cauza! Ai trădat cauza luptei muncitorești... Ai trădat moștenirea clasicilor marxism-leninismului... L-ai trădat pe Stalin!
Katia : Nuuu...
Dekanozov : Ba da, l-ai trădat pe tovarășul nostru Stalin.

Katia se prăbușește, se ghemuiește pe jos.

Katia : Nuuu... Nuuu...
Dekanozov : De ce te-ai culcat cu Ivan? Ivan nu l-a cunoscut niciodată pe Stalin... De ce te-ai culcat cu el?
Katia : Ba da, l-a cunoscut...
Dekanozov : Katia... Revino-ți în fire, doar n-ai să poți să te culci cu toți cei care l-au cunoscut pe Stalin...
Katia : Ba daaa...
Dekanozov : Katia, vă aretez pentru înaltă trădare!
Katia : Grigori...
Dekanozov : În genunchi!
Katia : Da Grigori...
Dekanozov : Faceți-vă autocritica, tovarășă Katia Ezova!
Katia : Da, Grigori...
Dekanozov : Și nu-mi mai spuneți Grigori!
Katia : Nu...
Dekanozov : Vă ascult autocritica, Katia... De câte ori v-ați regulat cu Ivan M. Gamarovski?

Katia : O singură dată, Grigori...
Dekanozov : Nu-mi mai spuneți Grigori!
Katia : Nuuu...
Dekanozov : Vă mai întreb pentru a doua oară, tovarășă Katia Ezova... De câte ori v-ați regulat cu Ivan M. Gamarovski?
Katia : De două ori... Numai că, tovarășe Director...
Dekanozov : Gura! Gura!

Directorul sparge un scaun. Se liniștește puțin.

Dekanozov : Vă ascult, Katia Ezova. Ce aveți de spus?
Katia : Eu...
Dekanozov : Recunoașteți, tovarășă Katia, că sunteți o curvă împruțită, că sabotați prin comportamentul dumneavoastră moralitatea comunistă și că faceți jocul forțelor imperialiste...
Katia : Nu, Grigori, nu...

Katia avansează în genunchi și se agață de Director.

Dekanozov : Nu mă atinge!
Katia : Grigori, eu vă iubesc...
Dekanozov : Nu mă atinge, tovarășă... Nu pune mâna pe mine... Nu pune...

Grigori se lasă și el în genunchi, cei doi se regăsesc plângând unul în brațele celuilalt. Din nou, prin jocul luminilor, unul din pereți devine transparent. Corul bolnavilor mintal privește, imobil, scena.

SCENA 21

Iuri Petrovski intră în cabinetul Directorului unde, în afară de Grigori Dekanozov, se află Katia Ezova și Stepan Rozanov. Katia, cu rochia răvășită, plânge cu capul pe masă. Stepan Rozanov este beat mort. Grigori Dekanozov bea și el și-și șterge din când în când lacrimile. Un aparat de radio difuzează muzică patriotică. Încăperea este plină de frunze uscate.

Dekanozov : Iuri Petrovski... Iuri Petrovski... Ați auzit? Ați ascultat radioul astăzi?

Iuri : Nu...

Dekanozov : Iuri Petrovski... O mare nenorocire s-a abătut asupra marii noastre țări... Stalin a murit!

Plângând cu sughituri, Katia se aruncă în brațele lui Iuri.

Katia : Stalin, tu ești etern prin noi
N-aveam nimic și totu-ți datorăm
Rămîi al nostru, pur, cu noi...

Iuri o respinge pe Katia și se repede la Director.

Iuri : Sunteți sigur, Grigori Dekanozov?

Directorul îi umple un pahar lui Iuri.

- Dekanozov :** Radio Moscova a anunțat că Iosif Visarionovici Stalin a murit! Trebuie întărită vigilența muncitorească... Trebuie evitate orice tendințe de cedare la panică... Trebuie întărită disciplina... Sănătate!
- Rozanov :** (*beat mort*) Iuri Petrovski... Iuri Petrovski... Dumneavoastră sunteți încă tânăr...Ajutați-ne să întărim vigilența muncitorească...
- Katia :** (*adunând frunzele moarte de pe jos*) Iuri... Iuri... De ce ați ars toate aceste pagini... De ce ați făcut asta?
- Rozanov :** Ce-o să ne facem acum cu hidra contra-revoluției? Ce-o să ne facem acum cu valeții imperialismului american și britanic? Iar or să scoată capul... Grigori, unde e sticla?
- Katia :** (*plângând*) Și mi-a zis broscuța rea, mi-a tot zis, ah Katia,
N-ai vrea tu să-mi împrumuți, dacă tot îți este rău
Lacrima din ochiul tău? Uite-așa să văd și eu
Universul ăsta mult ce din lacrimă văzut
Parcă este o oglindă care tocmai a căzut?

Treptat un val de isterie se propagă în spital. Se aud strigăte, urlete, voci, pași rezonând pe lespezi. Avem impresia că bolnavii au început să distrugă mobilele, să se izbească de pereți, etc.

Dekanozov : Ni se cere să fim vigilenți... Ni se cere să fim vigilenți...

La fereastra dinspre grădină a încăperii apar fețe, din ce în ce mai multe fețe. Un ciorchine de fețe crește treptat la fereastră, unele plâng, altele devin din ce în ce mai amenințătoare.

- Rozanov :** Iuri Petrovski, spuneți-le că Stalin nu e mort... Pe dumneavoastră or să vă creadă... Ca să se calmeze... Spuneți-le că nu e mort de loc...
- Dekanozov :** Da, da... Să le spunem că Iosif Visarionovici Stalin nu e mort. Este datoria noastră, tovarăși, să anunțăm lumii că Stalin nu e mort...
- Katia :** *(plângând)* Măi, broscuță, măi broscuță, stai acolo între sâni
O s-ajungă până mâine de la gene pân' la tine
Lacrima și Katia, Katia sau lacrima...

Directorul iese din încăpere urlând "Stalin nu e mort! Stalin nu e mort!". Rozanov îi urmează exemplul. Treptat, toți membrii corpului medical preiau formula și parcurg coridoarele spitalului strigând "Stalin nu e mort!" Concomitent, isteria generală crește în intensitate. Membrii corpului medical trec dintr-un salon în altul, bat la uși și în calorifere strigând mereu "Stalin nu e mort!", dar nu par să aibă mare succes. Iuri Petrovski se apropie de fereastră, o deschide și strigă spre ciorchinele de fețe ca și cum s-ar adresa universului.

Iuri : Stalin nu e mort! Stalin nu e mort! Stalin nu e mort!

SCENA 22

O încăpere slab luminată. Stalin zace pe jos, agățat de un scaun răsturnat. Este limpede că s-a prăbușit de pe pat și că încearcă să se târască spre ușă. Pe o masă pot fi văzute o sticlă de apă minerală și un pahar. Pe jos se mai află un exemplar din PRAVDA. O tânără femeie intră aeriană, elegantă și grațioasă. Se oprește lângă Stalin.

Tânăra femeie : Ce vi s-a întâmplat, tovarășe Stalin?
Stalin : *(vorbind cu greu)* Tu ești, Nadejda?
Tânăra femeie : Tovarășe Stalin, vreți să vă urc pe divan?
Stalin : Destul, Nadejda... Destul...
Tânăra femeie : Vreți să vă dau ceva de băut?
Stalin : Nadejda...
Tânăra femeie : Da, tovarășe Stalin...
Stalin : Oh, Nadejda, cum mi-ai rupt tu mie sufletul, Nadejda...
Tânăra femeie : Cum așa, tovarășe Stalin?
Stalin : Destul, Nadejda... Ajunge...

Tânăra femeie se apleacă spre Stalin.

Tânăra femeie : Nu cumva lăcrimați, tovarășe Stalin?
Stalin : Cum ai putut, cum ai putut tu să-i lași pe Setanoșka și pe Vasia fără mamă? Cum?
Tânăra femeie : Poate vreți să vă șterg lacrimile, tovarășe Stalin? *(Îi șterge lacrimile cu poalele rochiei)* Hai, Soso, e vremea de plecare...

Stalin : *(tresărind, bucuross ca un copil)* Unde mergem, Nadejda?

Ca și cum femeia i-ar fi redat energia, Stalin începe să se miște. Se lasă tras spre ieșire de femeia care a devenit brusca destul de tandră cu el.

Tânăra femeie : Maică-meaa a reluat apartamentul ăla mare de pe strada Rojdestvenskaia... ți-l amintești?

Stalin : *(fericit)* Da, da...

Tânăra femeie : Camera ta e neatinsă, ți-am păstrat-o așa cum a fost, dragul meu Soso... O să te ascundem în camera aia, vrei? Totul trebuie luat de la început, Soso... Îți mai amintești când ai evadat de la Krasnoiarsk și ai venit la noi prima dată de te-am ascuns? Și eu aveam doar 16 ani... Și tu erai slab, numai piele și oase... Și Lenin trecea și ne întreba în fiecare seară: "A mâncat ceva Stalin ăsta?". Și îi spunea mamei: "Vă rog, Olga Evghenievna, trebuie să-l îngrijești, ia uitați-vă cum arată..." Și o dată s-a ascuns și Lenin la noi... Și erai și tu și tu i-ai ras barba și mustățile ca să poată trece în Finlanda fără să fie recunoscut... Iți mai amintești, Soso?

Stalin : *(în continuare fericit ca un copil)* Da, da...

Tânăra femeie : Hai, nimeni n-o să te descopere în apartamentul nostru de pe strada Rojdestvenskaia... Și ai să poți și să te odihnești... Trebuie să te odihnești... Ca să prinzi puteri... Și apoi, vom vedea...

Stalin : Da, Nadejda... Da...

Cele două personaje ies din scenă. Stalin, în continuare fericit ca un copil, se ține de tânăra femeie, care îl sprijină cu tandrețe. Putem crede că amândoi sunt pacienți ai spitalului.

SCENA 23

Încăperea de la subsol unde cei șapte sau opt "bolnavi" joacă la "ruleta trecătorilor."

- Crupierul :** Haide, haide, ladies and gentlemen, faceți jocurile...
- Bolnavul 1 :** Ce dracu' înseamnă tîmpenia asta ladies and gentlemen?
- Crupierul :** Haide, haide...
- Bolnavul 1 :** *(depune banii în fața crupierului)* Civil la lopată, dreapta...
- Bolnavul 2 :** Iar te păcălești ca un bou. Țștia când vin la zăpadă nu sunt civili, niciodată nu sunt aduși civili la zăpadă...
- Bolnavul 1 :** Ei și? Lasă-mă dracului în pace.
- Bolnavul 2 :** *(depune banii în fața crupierului)* Două copeici, om la lopată de azi în trei zile. Dreapta sau stînga la alegere.
- Bolnavul 3 și Bolnavul 4 :** Pfff...
- Crupierul :** Haide, haide... Faceți jocurile...
- Bolnavul 3 :** Om la lopată de azi într-o lună!
- Crupierul :** Cât, Sașa?
- Bolnavul 3 :** O copeică.
- Crupierul :** Merge, merge... Haide, Emilian, e rîndul tău...
- Bolnavul 4 :** Militar la lopată, dinspre... dreapta... de azi în trei luni... Na! Trei copeici!
- Bolnavul 1 :** A, nu! Trei copeici e mult. N-ai dreptul!
- Crupierul :** Gura, Piotr! *(Către Bolnavul 4)* E prea mult. N-ai dreptul. Două copeici. Haide, haide, următorul, faceți jocurile, ladies and gentlemen.

- Bolnavul 5 :** Nimeni, niciodată, de nicăieri.
- Bolnavul 3 :** Țsta nu joacă corect. Nu e corect. N-are dreptul!
- Crupierul :** Gura! Joacă cum îl taie capul... Haide, haide, faceți jocurile ladies and gentlemen...
- Bolnavul 6 :** Soarele! Soarele la zăpadă, topire totală prin soare, de azi în șase luni.
- Crupierul :** Cât?
- Bolnavul 6 :** O copeică.
- Bolnavul 4 :** Șase luni e prea mult. Spune cinci.
- Crupierul :** Haide, haide, faceți jocurile...
- Bolnavul 4 :** Ciripește Salomon... Ciripește mă, că nu e în Elveția, n-are cum să fie-n Elveția...
- Bolnavul 7 :** Câine.
- Bolnavul 2 :** E căcarea lumii, cu câinele ăsta al lui! Bă, termină o dată cu câinele ăsta! Vezi bine că nu trece niciodată nici un câine pe aici... Nu e câine aici, nu e! Boule!
- Bolnavul 7 :** Câine care se pișă din picioare pe geamul înghețat, partea stângă. O copeică. Fac ce vreau.
- Bolnavul 2 :** Îmi sparge nervii, nenorocitul ăsta... de zece ani nu aud decât asta... Câine, câine, câine...
- Bolnavul 4 :** Face ce vrea. Elvețienii fac ce vor. E în Elveția, face ce vrea.
- Crupierul :** Rien ne va plus...
- Nebunul care mizează pe Stalin :** Stalin stânga!
- Crupierul :** (*îl croiește cu lopățica de bătut muște*) Pleacă! N-avem nevoie de chibiț! Pleacă, fir-ai al dracului de jigodie...
- Nebunul care mizează pe Stalin :** Și eu sunt în Elveția! Am bani! Fac ce vreau! Stalin stânga.
- Crupierul :** Caramba! Caramba! Caramba!
- Nebunul care mizează pe Stalin :** Am dreptul!
- Crupierul :** Am zis că nu ești în joc! Rien ne va plus.
- Bolnavul 3 :** Ce bou! Ce bou! Hai, trage o dată!

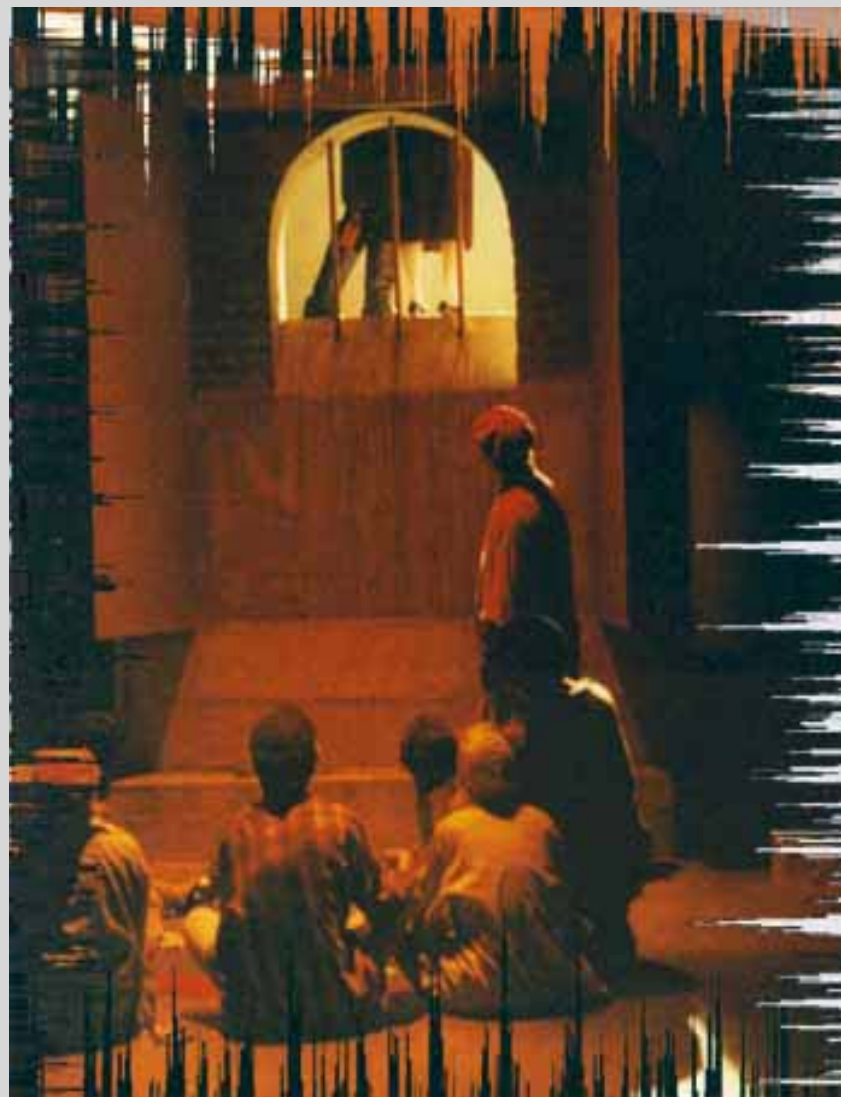
Crupierul trage de sfoară și perdeaua se ridică. Fereastra este aproape complet acoperită cu zăpadă. Afară continuă să ningă, senzația că peste câteva minute întreaga fereastră va fi acoperită de fulgi. În încăperea pătrunde o lumină stranie, care vine de afară și este filtrată de stratul de zăpadă depus în fața ferestrei. Așteptare în tăcere.

Bolnavul 3 : (pufnind în râs) Ce nebunie... Cât e de frumos... totuși... Totuși, totuși... Nu?

Ceilalți : Pssst!

De undeva, de departe, se aude "Cântecul partizanilor". Jucătorii sunt brusc cuprinși de un frison. Cadrul ferestrei este traversat de un cuplu: Stalin și tânăra femeie. Ei trec ca prin ceață, Stalin mergând în continuare cu greu, agățându-se mereu de tânăra femeie care îl sprijină la fiecare pas. La un moment dat Stalin alunecă, cade într-un genunchi, se oprește. Se întoarce spre fereastră înzăpezită și șterge puțin zăpada. Privește înăuntru dar, după expresia feței sale, nu vede mare lucru.

Bolnavii se apropie, fascinați, de fereastră.

Stalin și tânăra femeie se îndepărtează. Pe această mișcare, extrem de lent, fereastra începe să se mărească. Bolnavii mai înaintează un pas, încă un pas... Stalin și tânăra femeie se îndepărtează dar fereastra crește, devine enormă, ia dimensiunea întregului perete... Bolnavii, ca hipnotizați, se îndreaptă spre fereastră, trec dincolo, în ninsoare, ridică mâinile, prind fulgi de zăpadă...

Bolnavul 4 : V-am spus că șase luni e prea mult... Și uite... Uite... Șase luni era mult...

Bolnavul 3 : Nu-i adevărat... Totuși... nu-i adevărat... totuși...

Nebunul care mizează pe Stalin :Toți sunt ai mei... Toți, toți, toți... Trăiască Elveția! Trăiască Elveția!

Bolnavul 4 : V-am spus că e prea mult... Șase luni ar fi fost lung...

Nebunul care mizează pe Stalin :Ce, ce, ce spuneam? Ce spuneam? Ce spuneam, fraților...

Cântecul partizanilor răsună în continuare. Stalin și tânăra femeie se îndepărtează. Înainte de a dispărea însă în ninsoare, Stalin mai întoarce o dată capul spre "bolnavi" și-i privește cu un aer părintesc, senin și generos.

SFÎRȘIT

NOTĂ: O frumoasă soluție de final a imaginat regizorul Florin Fătuțescu la montarea piesei în aprilie 2000 într-un teatru de la Hollywood, Statele Unite. După ce Stalin se îndepărtează de cadrul ferestrei, din exterior, fereastra începe să fie bătută în cuie. Se aud tot mai puternic izbiturile ciocanelor și avem senzația că toate ferestrele și ușile spitalului sunt bătute în cuie. Pe măsură ce scândurile acoperă fereastra, lumina scade în încăpere. Bolnavii privesc paralizați cum fereastra lor este "ucisă" treptat. Iuri Petrovski își face apariția, purtând cămașa de forță pe care i-au oferit-o ceva mai devreme nebunii. Bolnavii îl privesc uluiți pe Iuri Petrovski. Fără să pronunțe un cuvânt, Iuri Petrovski cere să-i fie înnodate mânecile cămășii de forță. Nebunii îi înnoadă mânecile cămășii de forță. În timp ce ciocanele continuă să izbească în exterior și lumina scade tot mai mult în încăpere, Iuri Petrovski se așează turcește în fața ferestrei acoperită aproape integral cu scânduri. El le face semn nebunilor că jocul trebuie să continue. Nebunii se așează alături de el și "ruleta trecătorilor" reîncepe. Spectacolul se termină pe replica Crupierului: "Haide, haide, faceți jocurile!".

DICȚIONAR

- Comunism : doctrină de sorginte utopică; punerea ei în aplicare s-a soldat în decursul secolului al XX-lea cu peste o sută de milioane de morți.
- Iosif Visarionovici Djugașvili, numit Iosif Stalin, poreclit Soso : dictator comunist responsabil de moartea a 20 de milioane de persoane în URSS între 1929 și 1953; a creat un cult al personalității în jurul său întreținut nu numai de URSS și de țările comuniste ci și de partidele comuniste din țările occidentale.
- Nadejda Alilueva : a doua soție a lui Stalin; s-a sinucis în 1932 scîrbită de brutalitatea lui Stalin; cuplul a avut împreună doi copii, Svetlana și Vasia.
- Maria Spiridonova : lideră de primă oră a socialist-revoluționarilor, partid pe care bolșevicii l-au tolerat până în februarie 1919; în decembrie 1918 Maria Spiridonova a condamnat viguros teroarea practică

în mod cotidian de Tcheka; ea a fost arestată în februarie 1919 și condamnată de Tribunalul Revoluționar la "detenție în sanatoriu, dată fiind starea ei de isterie"; este vorba de un prim exemplu, sub regimul sovietic, de plasare a unui opozant politic într-un spital psihiatric.

Am economisit un număr important de vagoane, în speță un total de 37 548 de metri lineari de podea, 11 834 de căldări și 3400 de sobe de tuci... : extras dintr-un raport semnat de un anume Milstein, funcționar al NKVD-ului, în legătură cu eficacitatea deportării popoarelor din Caucaz în Siberia, între noiembrie 1943 și iunie 1944; eficacitate rezultată din faptul că în fiecare vagon de marfă erau înghesuite 45 de persoane în loc de 40.

Colectivizarea forțată a agriculturii : peste două milioane de țărani deportați, dintre care un milion opt sute de mii doar în perioada 1930–1931; șase milioane de persoane moarte de foame; sute de mii de morți în deportări.

Semion Babaievski, Mihail Bubienuov, Vasili Ajaiev : scriitori "oficiali" care au elogiat în cărțile lor personalitatea lui Stalin și societatea sovietică.

Sergo Ordjonikidze : unul din acoliții lui Stalin, responsabil, printre altele, de un veritabil masacru comis în Gruzia în timpul războiului civil.

Henri Barbusse : scriitor francez care a elogiat, în mai multe cărți, personalitatea lui Stalin și "noua societate socialistă din Uniunea Sovietică"; el a scris în 1928 o carte despre "minunata Gruzia", iar în 1935 prima biografie oficioasă a lui Stalin.

Maxim Gorki : primul scriitor "social" rus; după ce s-a distanțat inițial de revoluția bolșevică, a revenit în 1929 în URSS și s-a pus în serviciul regimului.

Antipov, Kirov, Șvernîk : responsabili politici, "șterși" din fotografiile oficiale în urma epurărilor.

Viaceslav Molotov : unul dintre servitorii cei mai fideli ai lui Stalin, comisar al poporului la afacerile externe; el a semnat în 1939 cu Ribbentrop pactul germano-sovietic.

- Felix Dzerjinski : creatorul și primul șef al poliției politice bolșevice, "Comisia panrusă de luptă împotriva contra-revoluției, a speculei și a sabotajelor" (pe scurt TCHEKA).
- Daniil Harms : unul dintre numeroșii scriitori condamnați la moarte de către Stalin; în scrierile sale Daniil Harms mimează stilul infatit pentru a înșela cenzura.